

Aleister Crowley

Mali eseji ka istini

Mali eseji ka Istini

Aleister Crowley

"Očev Duh jezdi na finim vodičima blistavim od
neizbrisivih tragova nezaustavljivog ognja."

Zoroaster

ČOVEK

"Šta je čovek, da se ti toliko brineš o njemu?"

Čovek, kao tema ovih Eseja, najpozvaniji je da objasni šta će se u njima podrazumevati pod tom rečju.

Čovek je mikrokosmos, odnosno, slika makrokosmosa, ili Univerzuma (koncentrisana oko tačke svesti). Ovu Teoremu potkrepljuje hiloidealistički prikaz da je čulima dostupni Univerzum samo proširenje, ili fantazma, nervnog sistema.

Sledi da se sve pojave, unutrašnje i spoljašnje, mogu klasifikovati u cilju razmatranja njihovih zapaženih odnosa, na bilo koji način za koji iskustvo pokaže da je najpogodniji. (Primeri: detaljne klasifikacije nauke, hemijske, fizičke, itd., itd. Nema nikakve suštinske istine u bilo kom od tih pomagala za mišljenje - pogodnost je jedino merilo.) Isto tako, razvijeno je i nekoliko sistema u cilju analiziranja duhovne prirode čoveka, beleženja i merenja njegovih iskustava u tom pogledu, planiranja njegovog napretka ka uzvišenijim vrhovima postignuća. Sistem Abhidhamme izbija na površinu kao najpraktičniji, najnaučniji i najrealniji, međutim, za Evropske učenike on je svakako daleko najzamršeniji, a da i ne pominjemo druge kritične odlike.

Zbog toga, uprkos opasnosti od nejasnoća koje prate korišćenje takvog sistema čiji su termini uglavnom simbolički, opredelio sam se, iz više razloga, da svetu predstavim kao jednu međunarodnu osnovu za klasifikaciju ovaj klasično-matematički sistem, koji je

vulgarno i pogrešno (mada prikladno) nazvan Kabalom.

Kabala, odnosno, Jevrejska Tradicija o upućenom tumačenju njihovih Svetih Spisa, uglavnom je ili nerazumljiva ili glupost. Međutim, ona kao svoj temeljni osnov sadrži najdragoceniji biser čovekovog mišljenja, onaj geometrijski raspored imena i brojeva koji se zove Drvo Života. Nazvao sam ga najdragocenijim zato što sam otkrio da je najpodesniji metod koji je do sada otkriven za klasifikovanje pojava u Svemiru i beleženje njihovih veza. Dokaz za to je zapanjujuća plodnost mišljenja koja je usledila nakon što sam lično usvojio tu shemu.

Pošto se bukvalno sve pojave mogu uputiti na Drvo Života (koje se po potrebi može dalje deliti ili umnožavati) očigledno je beskorisno čak i pokušavati da se da neki njegov potpun opis. Korespondencije svake od njegovih jedinica Deset Sefirota i 22 Staze - su beskonačne. Umeće njihovog korišćenja sastoji se uglavnom od upućivanju svih naših ideja na njih, otkrivajući tako zajedničku prirodu kod nekih stvari i suštinske razlike između drugih, tako da se konačno može dobiti jednostavan pregled neprocenjivo velike složenosti Svemira.

Čitava ova tema se mora proučiti u Knjizi 777, a glavne atribucije se moraju naučiti napamet; zatim, kada putem stalne upotrebe ovaj sistem bude konačno shvaćen - nasuprot pukom memorisanju - učenik će otkriti novu svetlost koja ga obasjava pri svakom daljem procenjivanju svake stavke novog znanja koje stiče pomoću ovog Standarda. Jer, tada će njemu Svemir početi da liči na povezanu i nužnu Celinu.

U cilju proučavanja ovih Malih eseja, biće dovoljno da damo jednostavan nacrt Kosmičke Teorije koju oni uključuju; mada se može dodati da što potpunije razumevanje Drveta Života čitalac unese u njih to će se jasnijom pokazati njihova misao, a njihovi zaključci uverljivijim.

(1) Jehidah.

Ovo je suštinski princip Duše, koji čoveka čini identičnim sa svakom drugom iskrom Božanstva, i istovremeno različitom od svake druge (s obzirom na njegovu tačku gledišta i Univerzum čiji je on centar). To je Tačka, koja poseduje samo položaj, a taj položaj se jedino može odrediti referencom na koordinantne ose, na sekundarne principe, koji joj pripadaju samo "putem slučaja", i moraju se postulirati u toku razvoja naše ideje.

(2) Čiah.

Ovo je Stvaralački Impuls ili Volja Jehidaha, energija koja zahteva formulisanje gore pomenutih koordinatnih osa, kako bi Jehidah mogao steći samo-realizaciju, formalno razumevanje onoga što je implicitno u njegovoj prirodi, njegovih mogućih osobina.

(3) Nešamah.

Ovo je sposobnost razumevanja Reči Čiaha. To je inteligencija ili intuicija pomoću koje Jehidah želi da sazna o samome sebi. Ova tri principa čine Trojstvo, oni su jedno, pošto predstavljaju biće, i aparat koji će učiniti manifestaciju mogućom, boga u čoveku.

Međutim, oni su, tako da kažemo, samo matematička struktura čovekove prirode. Mogli bismo ih uporediti sa zakonima fizike kakvi su bili pre nego što su bili otkriveni. Još uvek nema dovoljno podataka čijim ispitivanjem bi se oni mogli raspoznati. Dakle, svestan čovek nema mogućnosti da sazna bilo šta o ta tri principa iako oni sačinjavaju njegovu suštinu. Zadatak Inicijacije je da omogući "putovanje unutra" ka njima. Vidite, u Zavetu Iskušenika A.'.A.'. se kaže: "Zavetujem se da ću razotkriti prirodu i moći svog sopstvenog Bića."

Budući da je ovaj trojni princip sasvim spiritualan, sve što bi se moglo reći o njemu je u stvari negativno. I sam po sebi je potpun. Iza njega pruža se ono što nazivamo Ponorom. Ovu doktrinu je izuzetno teško objasniti, ali ona manje više odgovara procepu u mišljenju između Stvarnog, koje je idealno, i Nestvarnog, koje je aktuelno. U Ponoru sve stvari postoje, zaista, barem in posse, ali su bez ikakvog mogućeg značenja; budući da im nedostaje podloga duhovne Stvarnosti. One su pojave bez Zakona. One su otuda "Suluda Privedjenja". Dakle, pošto je Ponor ogromna riznica Pojava, on je izvor svih utisaka. A ovaj Trojedni Princip je izumeo jedan "aparat" za istraživanje Svemira, i taj aparat je četvrti Princip Čoveka.

(4) Ruah.

Ova reč se može prevesti kao Um, Duh ili Intelekt, mada nijedno od toga nije zadovoljavajuće, a konotacije variraju od pisca do pisca. Ruah je čvrsto upletena grupa od Pet Moralnih i Intelektualnih

principa, koncentrisana na njihovo jezgro, Tifaret, Princip Harmonije, Ljudske Svesti i Volje od kojeg su ostala četiri Sefirota (tako da kažemo) pipci. Svih tih pet principa kulminiraju u šestom, Da'at(u), Znanju. Međutim, taj u stvari i nije princip; on sadrži u sebi klicu sopstvene protivrečnosti pa otuda i sopstvenog uništenja. To je lažni princip; jer, čim se znanje izanalizira ono se raspada u nerazumljivi prah Ponora. Čovekova težnja ka Znanju je stoga prosto pogrešan put; to je ispredanje niti od peska. Sada ne možemo zalaziti u doktrinu o "Adamovom padu", izmišljenu kako bi se u priči objasnilo kako se desilo da je Svemir tako nesrećno konstituisan. Ovde se bavimo samo istraženim činjenicama.

Sva ova mentalna i moralna svojstva Ruaha, mada ne čisto spiritualna kao Natprirodna Trijada, kao da su još uvek "u vazduhu". Da bi bili od koristi treba im osnova preko koje će primati utiske, baš kao što svaka mašina zahteva gorivo i sirovinu da bi uopšte mogla da napravi proizvod za čiju je proizvodnju namenjena.

(5) Nefeš.

Ovo se obično prevodi kao "Animalna Duša". Ona je vozilo Ruaha, instrument pomoću kojeg Um dolazi u kontakt sa prahom Materije u Ponoru, kako bi je osetio, procenio i reagovao na nju. Sam po sebi, ovaj princip je još uvek spiritualan, na neki način; aktuelno telo čoveka je sastavljeno od praha Materije, koji privremeno drže na okupu Principi koji ga prožimaju, radi njihovih sopstvenih ciljeva, i konačno radi najviših ciljeva samo-ostvarenja Jehidaha. Međutim, Nefeš, smišljen takav kakav je bez ikakvog drugog

cilja do da upravlja saobraćajem sa Materijom, sklon je da se uplete u njenu nepovezanost. Sposobnost Nefeša da opaža bol i zadovoljstvo dovodi do toga da on počne obraćati preteranu pažnju na jedan niz pojava, a izbegavati drugi. Usled toga, potrebna je dominacija najstrože discipline nad Nefešom da bi on obavljao svoj posao onako kako bi trebalo. U tim stvarima se ni samom Ruahu ne može verovati, jer i on ima svoje sopstvene sklonosti ka slabosti i nepravdi. On pokušava sa svim vrstama trikova - i vraški je lukav - kako bi obavio svoj posao sa materijom u smislu koji najviše pogoduje njegovoj inerciji, bez i najmanjeg uvažavanja sopstvene dužnosti prema Natprirodnoj Trijadi, odsečen kao što i jeste od njenog Razumevanja, ni ne sluteći zaista, kao što obično i ne naslućuje njeno postojanje.

Šta je to onda što upravlja Tifaret, Čovekovu Volju, ka težnji da razume Nešamah, da se preda božanskoj Volji Čiaha? Ništa drugo do shvatanje, koje se pre ili kasnije rađa iz bolnog iskustva, da sav njegov odnos preko Ruaha i Nefeša sa Materijom, tj. sa Svemirom, jeste, i mora biti, jedino bolan. Nerazumevanje čitavog tog procesa ga slabi. On počinje da traži neki rastvarač u kojem bi Svemir mogao postati razumljiv, upotrebljiv i pun zadovoljstva. Kabalističkim jezikom rečeno, on teži ka Nešamahu. To je ono na šta mislimo kada kažemo da je Trans Patnje motiv Velikog Dela.

Taj "Trans Patnje" (koji treba dobro razlikovati od bilo kakvog tričavog ličnog očajanja, "osude zbog greha", ili drugih crnomagijskih imitacija) budući kosmički po obimu, obuhvatajući sve pojave aktuelne

i potencijalne, tada već predstavlja Otvaranje Sfere Nešamaha. Svesnost o čovekovoј nesreći sama po sebi je indikacija leka. Ona dovodi tragača na pravi put, i kako razvija svoj Nešamah on uskoro postiže druga Iskustva tog visokog reda. On upoznaje značenje njegove sopstvene istinske Volje, uči da izgovara njegovu sopstvenu Reč, da se identifikuje sa Čiahom. Konačno, shvatajući Čiah kao dinamični aspekt Jehidaha, on postaje to čisto Biće, istovremeno univerzalno i pojedinačno, podjednako ništa, Jedno, i Sve .

Zbog prirode Ideja Natprirodne Trijade Zakoni Razuma, koji se primenjuju na intelektualne funkcije, više nisu delotvorni. Otuda je nemoguće preneti prirodu tih Iskustava na racionalnom jeziku. Pored toga, njihov domen je beskonačan u svakom pravcu, tako da bi bilo uzaludno pokušavati da se prebroje ili opišu do detalja. Sve što možemo je da zabeležimo zajedničke vrste tih iskustava veoma uopštenim jezikom, i da ukažemo na ono šta je iskustvo pokazalo u glavnim crtama najkorisnijim za istraživanje.

Potraga za Svetim Gralom, Traganje za Kamenom Mudraca - koje god ime izabrali da nazovemo to Veliko Delo - je, prema tome, beskonačna. Uspeh samo otvara nove avenije blistavih mogućnosti. Da, vaistinu, i Amen! Taj zadatak je neiscrpan i njegove radosti bez granica; jer čitav Svemir, i sve što je u njemu, nije ništa drugo do beskonačno igralište Krunisanog i Pobedničkog Deteta, tog nezasiťog, nevinog, uvek radosnog naslednika Svemira i Večnosti, čije ime je ČOVEK!

PAMĆENJE

Pamćenje je od suštinskog materijala same Svesti. Treba uočiti da mi nikada ne možemo znati "šta se dešava", već samo "šta se upravo desilo", čak i kada se najaktivnije usredsredimo na ono što zovemo "sadašnjost". Štaviše, nijedan utisak sem Samasamadhija ne može nikad pretendovati da pruži bilo kakvu povezanu ideju o Sopstvu. Ona postoji samo u poretku Svesti daleko dubljem od neposrednog opažanja, u onoj vrsti mišljenja koje je sposobno za združivanje suštine bezbrojnih utisaka u jedan, isto kao i za preobražavanje ove "tabula rasa" u jedan pozitivni lepljivi Ego. Bez obzira da li je ovaj proces iluzoran ili nije, sigurno je da je pamćenje ono koje, više od bilo koje druge funkcije uma, određuje njegove mogućnosti.

Dakle, koji god mi stav zauzeli o prirodi Sopstva, jasno je da će se granica naših pogrešaka smanjivati sa porastom obima naših zapažanja. Računanje Neptunove orbite od perioda dana kada je on retrogradan svakako bi vodilo velikim greškama. Kada je pamćenje ozbiljno ugroženo, posledično stanje je približno ludilu. Jednom rečju, pamćenje je malter za građevinu uma. Izgleda nemoguće čak i početi razmatranje njegove prirode kakva je sama po sebi, jer ono uopšte i nije Stvar, već samo veza između utisaka. Moramo se zadovoljiti posmatranjem svojstava pamćenja. Najvažnije od svih je ono već navedeno, njegovo protezanje u vremenu. Drugo svojstvo je sposobnost odabiranja.

Bilo bi nepoželjno a takođe i nemoguće pamćenju da zadrži sve utiske bez razlike. Takva pamćenja se mogu naći samo u psihijatrijskim bolnicama. Pamćenje, šta god da je, zavisi od cerebralnog metabolizma, i razvija se na pravilnom skladu vežbanja, odmaranja i ekonomisanja, baš kao i snaga mišića.

Pamćenje kao takvo je praktično bezvredno; ono liči na napuštenu knjižnicu. Njegovi podaci moraju biti usklađeni uz pomoć prosuđivanja, i njima se mora vešto baratati. Sve u svemu, liči na neke ogromne Orgulje kojima treba orguljaš. Pomoću razvrstavanja jednostavnih utisaka dolazi se do ideja višeg reda; ponavljanje ovog postupka daje umu takvu strukturu koja ga čini vrednim instrumentom mišljenja. To sredstvo omogućuje čoveku da čuva, i da po volji izvlači iz njihovog tihog odmorišta, ogroman broj činjenica koje bi zatrpale neuvežbano pamćenje. Čovek mora da oblikuje svoj um po rasporedu završetaka nervnih vlakana i mozga.

Po volji! Tu je taj veličanstveni ključ da se pravilno odaberu, i da se mogu odlučno zapamtiti sve one činjenice koje mogu biti od koristi, i, isto tako, odlučno zaboraviti sve one koje su bezvredne na Istinskom Putu čovekove Zvezde po Svemiru. Jer, samo tako se može ekonomisati sposobnost pamćenja; a ovim se želi reći da niko ne može početi da valjano uvežbava svoje pamćenje dok ne bude svestan svoje Istinske Volje.

Dakle, i ovde - kao i u svim stvarima koje se odnose na intelekt - postoji jedan začarani krug; jer, čovek može postati svestan svoje istinske Volje jedino

putem prosuđivanja (Samadičkog intenziteta) svih onih činjenica koje je moguće prikupiti. Rešenje antinomije je nađeno: ambulando; odnosno, pomoću gore navedenog selektivnog uvežbavanja.

Dalja komplikacija čitavog ovog pitanja javlja se tokom praktikovanja Joge, kada, kako se sa uma uspešno skidaju omotači, čovek počinje da se seća ne samo davno zaboravljenih činjenica, već i stvari koje nemaju nikakve veze sa ovim inkarniranim Egom. Pamćenje seže u vreme ranog detinjstva, ka prethodnoj čovekovoju smrti, i tako dalje ka neograničenom nizu iskustava čiji obim zavisi od stepena njegovog razvoja. Međutim, paralelno sa tim jačanjem ideje Ega, njegovim prostiranjem kroz eone, javlja se, (usled slabljenja Ahamkare, tj. sposobnosti za izgradnju ega) i tendencija ka pamćenju stvari koje su se dogodile ne "sebi" već "drugim ljudima" ili bićima. U tome je jedna od najrazdražljivijih prepreka na Putu Mudraca; jer, normalan razvoj pamćenja u vremenu vodi ka boljem razumevanju Istinske Volje pojedinca (kako je on shvata sam za sebe) tako da on napredujući teleološki sve racionalnije opaža svemir. Biti prisiljen na usvajanje iskustava pretpostavljenih "stranih bića" znači postati zbunjen: ta stara papazjanija Horonzonova (Sputan bio u ime Babalon!) još jednom se razjapljuje pred adeptom, koji je verovatno već pomislio za sebe da je postao (na neki način) Slobodan građanin Grada Piramida.

Međutim, baš to iskustvo je ono koje ga - u nedostatku bilo kog drugog konačno podstiče na poduhvat da pređe Ponor: jer, kao alternativa potpunom ludilu vidi se otkrivanje jedne Opšte

Formule koja obuhvata Univerzalno Iskustvo bez reference na Ego (stvaran ili pretpostavljen) na bilo koji način. Ovaj paradoks, kao i svaki drugi, trebao bi biti lekcija od najvećeg značaja: svaka teškoća je u našu korist, svako pitanje je postavljeno samo da bi nas vodilo ka odgovoru koji uključuje trijumf daleko sjajniji nego što bismo mogli ikako drugačije zamisliti. A meditacija o čitavoj ovoj stvari mogla bi nas odvesti i do ove sledeće čudesne vizije: da je priroda samih stvari u stvarnosti samo funkcija Pamćenja.

PATNJA

Težnja da se postane Majstorom ima svoj koren u Transu Patnje. Taj trans nije prost i određen; u stari, on obično počinje u jednom ograničenom sebičnom obliku. Imaginacija se ne može probiti dalje od zemaljskih uslova, niti osećaj sopstva može zahvatiti više od prirodne svesti. Čovek najpre ne misli ništa više od ovoga: "ne postoji ništa što je moguće a da je dovoljno dobro za mene". Jedino kako čovek raste pomoću Inicijacije odumire jedan prilaz Budinoj asimptoti "sabbe pi Dukkham", kada se odnosi subjekta i objekta, oba protegnuta u beskonačnost, uviđaju ništa manje u zagrljaju tog Velikog Prokletstva nego što su to bili njihovi prvi avatari, tričavi Ego i opipljivi Svemir.

Isto važi i za transcendiranje ovog Transa Patnje. Pobjeda najpre često dolazi putem trika uma: protežući subjekat ili objekat, zavisno od slučaja, u jednom naporu da se pobjegne od stvarnosti, čoveku se načas

učini da je porazio onu Jednačinu "Sve je Patnja"; međutim, kako um povraća svoju ravnotežu oblaci se ponovo navlače. Tako, čovek otkriva neko "Nebo", proizvoljno ga definišući kao oslobođenog od tuge, da bi pri detaljnom ispitivanju otkrio da su njegovi uslovi isti kao i oni na "Zemlji".

I ne postoji nijedan razuman izlaz iz ovog pakla mišljenja. Transcendiranje Transa Patnje treba biti učinjeno pomoću drugih transeva kakvi su Viša Vizija Lepote, Trans Čuda, i drugi, pa čak i Transom zvanim Kosmička Šala, mada je ovaj poslednji čudesno srodan prvom! Postoji ovo dalje razmatranje, da svaki subjekat kontemplacije traži samo da se um usredsredi na njega, u stepenu daleko nižem od stepena istinske koncentracije poput one koja obezbeđuje Samadi, pa da isti postane očigledna iluzija.

Toliko u kratkom rezimeu tehničkih aspekata ove teme. Međutim, sve ovo je stvarno daleko od jednostavnosti tvrdnje date u Knjizi Zakona:

"Zapamtite svi vi da je postojanje čista radost; da su sve patnje baš kao sene; one budu i prođu; ali ima nešto što ostaje".

Na čemu se može zasnivati ovakvo opažanje, koje uzima za pravo da vatrenim prezirom zbriše te strašne baterije svakog ozbiljnog filozofskog mišljenja? Rešenje se mora nalaziti u metafizici same Teleme. A tu nailazimo na ono što je očigledan paradoks najzamršenijeg tipa. Jer, "Knjiga Zakona" koja predviđa najsuptilnije od novijih matematičkih ideja, one od najvećeg genija ove generacije, kaže da se jedinica postojanja sastoji od jednog Događaja, od

Čina Venčanja između Nuit i Hadit; to jest, ispunjenja izvesne Tačke Gledišta. Pa zar i nisu ti sledovi događaja sami uslovi Patnje nasuprot savršenstvu "Čistog Postojanja"? To je stara filozofija, zbrka lažnih reči; mi vidimo jasnije. Ovako: Svaki Događaj je jedan Čin Ljubavi, i on stvara Radost. Svo postojanje je sačinjeno jedino od takvih Događaja. Međutim, kako onda dolazi do toga da se pojavi čak i iluzija Patnje? Sasvim jednostavno: uzimanjem delimične i nepotpune Vizije. Na primer: u čovekovom telu svaka ćelija je savršena, i čovek je dobrog zdravlja; ali kada bismo odabrali da posmatramo skoro svaki deo te mašine koja ga održava, tada bi se pojavila razna deljenja na sastojke (dekompozicija) i slično, za koja bi se s pravom moglo smatrati da podrazumevaju najtragičnije Događaje. I to bi neizostavno bio slučaj ako mi čoveka uopšte ne bismo posmatrali kao celinu i razumeli nužnost svih tih raznolikih procesa prirode koji se udružuju da sačine život. Zatim, za normalnu ili dualističku svest baš te senke "koje budu i prođu" jesu one koje konstituišu perceptibilno; ono što čovek "vidi" u stvari je baš ono što ometa zrake svetlosti. Ovo je opravdanje za onu Budinu izreku: "Sve je Patnja"; u toj reči "Sve" on se izrazito trudi da uključi baš i sve one stvari koje ljudi ubrajaju u radosne. A to zaista nije paradoks, jer za njega su sve reakcije koje proizvode svest na kraju krajeva tužne, budući da su poremećaji Savršenstva Mira, ili (ako više volite) ometanja slobodnog toka Energije. Radost i Patnja su za njega tako relativni izrazi; potpodele jedne velike patnje, koja je manifestacija.

Nemamo potrebe da se borimo protiv tog gledišta; u stvari, one "Sene" o kojima govori naša knjiga predstavljaju uplitanja sa Svetlošću koja izazivaju parcijalnost našeg razumevanja.

Celina je Beskrajno Savršenstvo, a takav je i svaki njen pojedinačni Deo. Za transcendiranje Transa Patnje dovoljno je poništiti subjekat kontemplacije njegovim venčanjem sa njemu jednakim i suprotnim u imaginaciji. Takođe, možemo ući i u analitički metod, i razbiti taj kompleks koji se javlja kao Patnja na njegove atome, i videti da je svaki njegov događaj suptilan i radostan čin Ljubavi. Ili krenuti u sintetički metod, polazeći od dela ka Celini, sa sličnim rezultatom. A svaki od tih kretanja uma je (uz prilježnost i entuzijazam) sposoban da transformiše taj sami Transa Patnje u istorodni Trans pripisan Razumevanju, Trans Čuda.

ČUDO

"Malo više nego srodni, i malo manje nego rod" - jesu Trans Patnje i Vizija Ustrojstva Svemira; ova druga kao tehnički aspekt Razumevanja Zakona Promene, koji je takođe Trans istog reda kao i Trans Patnje. Jedan od načina pobede nad svim tim je Trans Ravnodušnosti, u kojem čovek stoji uzdržan od svega toga, ali to je samo jedan od načina (u opšte poznatom obliku), i pun lažnosti i nesavršenstva. Jer, stajati uzdržan znači potvrditi dualnost, koja i jeste sami koren Patnje. Da bi stekao Najviše čovek mora da se sjedini sa svim stvarima, da kuša od svega kao od

istinskog Sakramenta. A to kretanje vodi ka Transu Čuda.

Zapisano je: "Strah od Gospoda je Početak Mudrosti". Predikat ovde upućuje na Otvaranje Stepena Magusa; a Subjekat, pravilno preveden, glasi "Začudenost o Tetragramatonu", i tako upućuje na Trans o kojem ovde govorimo. Jer, u ovome se čovek potpuno poistovetio sa Svemirom u njegovom dinamičnom vidu, a prva sinteza razumevanja toga jeste ova Začudenost o pogodnosti i neophodnosti čitavog tog mehanizma. Jer, datom formulom Manifestacije, potreba da se shvati i opazi Savršenstvo pomoću simbolizma Nesavršenstva, aktuelni proces imaginacije postaje jasno predstavljen. (Ja ovo pišem za najmanje upućenu Malu Decu Svetlosti.)

Trans Čuda se prirodno pojavljuje (to je prvi pokret uma) iz završne fraze Zaveta Majstora Hrama. "Tumačiću svaku pojavu kao poseban odnos Boga sa mojom dušom". Jer, čim Razumevanje prosvetli tamu znanja, svaka činjenica se pojavljuje u njenom istinskom vidu kao čudesna. To je tako: pa kako, onda, to treba da bude čudno?

U svim Transevima od značaja, a naročito u ovom, Kandidat bi trebao doći do najvećeg mogućeg znanja i Razumevanja svemira, tako nazvanog iz pogodnosti. Njegov racionalni um bi trebao biti temeljno uvežban za intelektualno razumevanje; to jest, trebao bi biti upoznat sa svom Naukom. Na prvi pogled ovo je očigledno nemoguće; ali, on bi trebao stremiti ka najbližem približnom savršenom Adeptstvu u tome. Najizvodljiviji metod je napraviti jednu nepristrasnu studiju o nekoj odabranoj grani Nauke, i jednu

generalnu studiju o epistemologiji (teoriji saznanja). Zatim uz pomoć analogije, ojačane kontemplacijom, može doći do izvesnog unutrašnjeg razumevanja Jedinstva Prirode u umu, i to onog koje neće biti preterano drsko i krivoverno.

Međutim, naš Rad zahteva i više od toga. Nešamah ili Intuitivni Um mora takođe biti opremljen Znanjem i Razumevanjem i onih Planova Prirode koji su nedostupni neuvežbanom razumu. Odnosno, on mora pristupiti našim Metodima Vizije sa neumornim žarom.

U svemu ovome sjedinjujuća i transcendentalna Nauka jeste nauka Matematike za Ruah, i njena kruna - Sveta Kabala - za Nešamah. Pomoću njih Rad se ne proteže iznad ljudskih sposobnosti, kako bi to moglo izgledati na prvi pogled. Postoji određene kritična faza, koja se može uporediti sa onom koju poznaju Adepti Asane i Dharane, nakon koje se izrazi Jednačine (poput poslednjih izraza binomne ekspanzije) ponavljaju, samo na drugi način, tako da meditacija postaje sve lakša i lakša. Kandidat se, tako da kažemo, nalazi kod kuće. Nabačeno znanje više ne predstavlja teret za um, on je u stanju da odbaci grube činjenice koje se prikazuju kao složenosti, i da pojmi njihovu suštinu u jednostavnosti. On uspeva, u stvari, da razvije jednu višu funkciju uma. Postupak je sličan postupku koji se događa u uobičajenom proučavanju nauke, kada čovek, dokučujući prirodu nekog opšteg zakona koji leži ispod raznovrsnosti iskustva, može ne samo da usvoji nove činjenice sa lakoćom, već i da predvidi nove sasvim nepoznate činjenice. Možemo navesti, kao primer, otkriće Neptuna putem

matematičkih proračuna bez optičkog istraživanja, i opis nepoznatih hemijskih elemenata tek putem kontemplacije o Periodičnom Zakonu.

Treba reći da je svaki korak u Meditaciji jedna pogonska Energija sposobna da indukuje Trans Čuda; a taj Trans (poput svakog drugog) dobija na suptilnosti i sjaju sa količinom i kvalitetom materijala kojim Adept snabde svoj um.

Zato, svi oni koji pokušavaju da prezru "profanu" Nauku i sami su dostojni prezira. To je samo njihova lična nesposobnost za istinsko Mišljenje bilo koje ozbiljne vrste, njihova taština i drskost; da i više još, njihova sopstvena podsvesna svest o njihovoj sopstvenoj sramoti i lenjosti, koja ih navodi da grade te labave tvrđave pretencioznog neznanja.

Ne postoji ništa u Svemiru što nije od vrhunskog značaja, ništa što se ne bi moglo upotrebiti kao sami završni kamen Duginog Luka za Trans Čuda.

Nužno je dodati još jednu kratku reč ovom elementarnom eseju: ovaj Trans po svojoj prirodi nije samo pasivan i intuitivan. Njegova pojava preplavljuje um Stvaralačkom Energijom; on ispunjava Adepta Snagom, i podstiče u njemu Volju za radom. On ga uzdiže ka Svetu Aciluta u njegovoj Suštini, a ka Svetu Brijaha u njegovoj manifestaciji. Prema tome, u veoma specifičnom smislu, moglo bi se reći da Kandidat biva najprisnije sjedinjen sa Vrhovnim Gospodom Bogom Najvišim, Istinskim i Živim Tvorcem Svega, svaki put kada uspe da kroči u ovo Najveličanstvenije Pročelje Transa Čuda.

BLAŽENSTVO

Postoje dva lako razlučiva oblika Vizije Blaženstva. Njen viši oblik pripada Keteru, i otuda je pogodan samo za Ipsisimusa, mada ga mogu doživjeti povremeno (i, kako izgleda, slučajno) i oni iz nižih stepenova.

Izuzetno se retko dešava, i zaista nikada nije detaljnije opisan; čak bi se moglo reći da je neizvesno da li je bilo kakav opis njegovog pravog oblika ikad i bio obelodanjen svetu. Na ovom mestu bi trebalo reći da formula tog višeg oblika Vizije Blaženstva glasi "Ljubav je zakon, ljubav pod voljom", i da je njegoa priroda Večiti Sakrament Energije u akciji. On počiva na savršenom majstorstvu nad Misterijama Patnje i Promene, sa potpunim poistovećivanjem sa Misterijom Individualnosti.

Pozabavimo se onda onim nižim oblikom ove takozvane Vizije (jer, tehnički to uopšte i nije vizija), koji pripada Tifaretu, i tako je prirodno pogodna za Nižeg (Minor) Adepta. Moglo bi se odmah reći da oni koji su stigli do viših stepenova, naročito do onih iznad Ponora, teško mogu da se vrata na ovu Viziju.

Jer ona podrazumeva izvesnu nevinost, izvestan nedostatak Razumevanja koji je nemoguć za jednog Majstora Hrama. Isto tako, Stepenovci Oslobođenog i Višeg (Major) Adepta su previše energični da bi prihvatili uravnoteženi mir ovog stanja.

Jedino u centru Drveta Života, jedino u toj samo-uravnoteženoj sigurnosti Solarne Ose, možemo očekivati da pronađeno onu postojanu ravnodušnost prema Događanju koja je osnova ovog Transa, i ono

ontogenetsko zračenje koje ga boji bojom Ruže i Zlata.

Ovaj Trans se primetno razlikuje od većine drugih na način koji možemo pretpostaviti iz gore navedenih uslova. Psihološki gledano, to je jedno stanje, nasuprot Akciji ili Događaju. Istina, svi Transevi Samadičkog intenziteta su na neki način bezvremeni; ali, moglo bi se reći da većinu njih obeležavaju dobro definisani rezultati kritičkog karaktera. Odnosno, pristup svakom se događa skoro na mahove. Međutim, u ovom slučaju ne nalazimo takvu dijagnozu.

Trans o kome govorimo može se produžiti nedeljama ili mesecima, a najvatreniji posvećenik Tahutija, pretražujući svoje Magijske Beleške sa najsavesnijom pažnjom nalazi za nemoguće da utvrdi početak Vizije. U stvari, moglo bi se pretpostaviti da se ta Vizija ne pojavljuje ni iz koje date akcije već pre iz suptilnog potiskivanja akcije. Sukob događaja se srećno svršio u stanju spokojne potpune ravnoteže, u kojem su njegovi rezultati postali beznačajni, mada se energija i dalje ispoljava. To stanje možemo uporediti sa povratkom zdravlja kod čoveka pogođenog groznicom. Smenjivanje groznice (visoke temperature) i nenormalno niske temperature je prestalo; on polako zaboravlja da konsultuje termometar u uobičajenim intervalima, polako ga instinktivno okupiraju njegovi redovni poslovi. Istovremeno, on više ne primećuje smenjivanje toplog i hladnog, već postaje polusvestan tihog rumenila zdravlja. Na sličan način, u ovoj viziji svaki svesni magijski napor prestaje, mada se prakse nastavljaju sa

uobičajenom marljivošću, i celinu Adeptovih utisaka, unutrašnjih i spoljašnjih, prožima sjaj lepote i užitka. To stanje je u velikoj meri veoma srodno stanju koje traži pušač opijuma, samo što je ono prirodno i ne treba mu nikakva veštačka regulacija.

Iz gornjeg proizilazi da ništa ne bi bilo apsurdnije od pokušaja da se daju uputstva za postizanje tog stanja. Stremiti ka njemu (i još gore, pokušavati da se ponovo zadobije nakon što ono mine) mora biti vrhunac nezdrave logike. Niti bismo ga, tako divnog i blaženog kakav jeste, mogli i nazvati stvarno poželjnim.

Ne treba da pretpostavimo da je ono na bilo koji način štetno (po um i telo), da troši dobru Karmu, ili da troši vreme i utuljuje težnju. Kada se desi, trebalo bi ga prihvatiti sa hladnom nezainteresovanošću, uživati u njemu u potpunosti, i rastati se od njega bez žaljenja. Njegovo dešavanje je u svakom slučaju jasan dokaz da je Adept dosegao jedno određeno i prilično uzvišeno stanje bića, pošto uspeva živeti toliko časova a da ne bude uznemiren uticajem bilo kakve pokretačke sile. Ovo podrazumeva znatan stepen postignuća unutrašnje i spoljašnje kontrole. Ovo dokazuje mogućnost potpunog počinaka usred najžešće aktivnosti, i tako ukazuje na rešenje krajnjeg problema filozofije, preludijum za osvajanje Tri Karakteristike. To bi trebalo ohrabriti Adepta u njegovj Težnji bodreći ga da se suoči sa užasavajućim postulatom (zahtevom) Ponora. Trebalo bi da mu posluži kao osveženje i okrepljenje; trebalo bi da ga uveri u mogućnost savršenstva u Velikom Delu prikazivanjem svog postojanja kao Krune za Niže.

Pored toga, uživanje u Užitku i razumevanje Lepote u svim stvarima, čak i na ovom planu gde analiza još nije postala izrazita, zaista jačaju srce i podstiču maštu.

Neka zato Kandidat Ružinog Krsta nastavi svoj Put sa dostojanstvenom snagom, svestan da u pravom trenutku može primiti nagradu, bez traženja, i uživati u oživljavajućem izobilju umilne Svetlosti, koje su Adepti nazvali Vizijom Blaženstva.

SMEH

Zajednički nedostatak svih mističkih sistema koji su prethodili sistemu Eona čiji Zakon je Telema, bio je u tome što u njima nije bilo mesta za Smeh. Međutim, samopouzdan i osmeh besmrtnog Deteta zbrisao je u pakao prošlosti onu žalost ožalošćene Majke i melanholiju umirućeg Čoveka. Jer ne postoji nijedna Vizija kritičnija u karijeri Horusovog Adepta od Kosmičke Šale.

U tom Transu on potpuno prihvata formulu Ozirisa, i u tom činu on je transcendira; koplje Centuriona mu bez ozlede probija srce, a mač Dželatov zaludno udara na njegovo grlo. On otkriva da je ona Tragedija od koje su toliki vekovi napravili takav slučaj samo farsa za dečju radost. Svadljivi lutak Punch pada tek da bi se ponovo digao klibereći se sa njegovim ortakom: "Ra-ta-tam! Evo opet nas!" Njegova Judy, Crkvenjak, Dželat i Đavo samo su mu drugovi u igri.

I tako, pošto su (nakon svega) te činjenice koje je on smatrao tragičnim dovoljno stvarne, suština njegovog rešenja je da one nisu istinite, kako je on to sam

mislio; one su samo niz pojava, toliko zanimljive i toliko šašavo nemoćne da utiču na njega kao i bilo koji drugi niz. Njegova lična žalost nastala je usled strasnog navaljivanja na razmatranje jedne beznačajne gomile Događaja kao da su oni jedino stvarni i bitni u beskonačnom mnoštvu Manifestacije.

Otuda Percepcija Univerzalne Šale vodi direktno ka Razumevanju Ideje Sopstva kao onog koje se graniči sa Univerzumom, i u isto vreme jednog sa njim, tvorcem njegovim, i podvojenim od njega; a kao što je dobro poznato to Trojno Stanje je jedna od najnužnijih faza Samadija. (To je kulminacija jednog od dva najvažnija poglavlja Bagavad-Gite.)

Ima u ovome još jedna vrednost. U ideji Smeha prisutna je i ideja Okrutnosti, kako su to pokazali mnogi mislioci, i to je nesumnjivo razlog zašto su Ideju Smeha Mističke Škole Tugaljivaca isključile iz njihovih tmurnih programa. Jedini odgovor je sleganje ramenima u podsmešljivom preziru. Jer, na ovom grebenu, i ni na jednom drugom, sve njihove herojske barke su se jedna za drugom porazbijale usred Okeana. Priroda je puna surovosti; njeni najviši vrhovi radosti i pobede obeleženi su smehom. On proizvodi pravu fiziološku eksploziju i relaksaciju. Očito, droge kakve su Cannabis Indica i Anhalonium Lewinii, koje stvarno "olabavljaju opasače duše i omogućuju joj da diše", izazivaju trenutni smeh kao jedno od njihovih najkarakterističnijih delovanja.

Oh, taj golemi blagotvorni prezir prema ograničavajućem sopstvu koji izbija iz osećaja Gargantuanske nesrazemere opažene putem ovog Smeha! On zaista ubija, sa najveselijim kanibalskim

pirom, tog mrzovoljnog crnomantijaškog misionara ozbiljnog Ega, i ubacuje ga u kazan. Te-he! - Glas Civilizacije - Glasnik Boga Belog Čoveka - Bulb, Bulb, Bulb! Ubaci još jednu pregršt mudraca (ili, žalfije. Igra reči: engl. "sage" znači "mudrac" ali i "žalfija". Prim. prev.), brate! I miomirisni dim se diže i zaogrće izvrsnim stidljivim zavođenjem bestidna tela Zvezda!

Iza svega ovoga kao praktična vrednost - pošto na putokazima na svakoj okuci Puta Mudraca piše OPASNOST - a ipak izbijajući direktno iz toga samim tim ubijanjem Ega, jeste upotreba Smeha kao čuvara duševnog zdravlja. Kako je samo lako šarlatanima besedništva da zavedu taj jednostavni entuzijazam duše! Šta da nam pomogne drugo sem pameti da ih prepoznamo kao smešne? Nema granica bezdanu Gluposti u koji bi nas bacili ti nadržilekari - jedini naš odbrambeni refleks je automatska šala Smisla za Humor. Robert Brauning nije bio daleko do Carstva Božijeg kada je napisao:

"Budimo srećni što je čovek bacan
iz promene u promenu neprestano,
te se krila njegove duše nikad ne sklapaju";
budući da na kraju krajeva ipak ima neko zrnce soli u podsmehu Juvenalovom: "Satur est cum dicit Horatius 'Evohe'!" Jer, još niko nije zabeležio da je bilo koji čovek pomogao ili oraspoločio svog prijatelja snuždenošću. Da, Univerzalna Šala, iako nije pravi Trans, zasigurno je sredstvo Milosti, i često se pokazuje kao glavni sastojak Univerzalnog Rastvarača.

Vratimo se Brauningu, tim hrabrim posljednjim rečima koje je zapisao dok je osamdeseta otkucavala na časovniku njegovih godina:

Pozdravite nevidljivo bodreći ga!

Propustite ga, uljudno, baš kako treba.

'Upadaj!', - viknite 'Brže, bori se, ne staj. 'I tamo i ovamo!'

Amen.

Jer kad biste razumeli svet,

Videli biste da on je lep,

Za ritam nežan lagani ples!"

Da! Završimo sa onom najneočekivanijom, iznenađujućom Reči izvesnog Anđela iz Vizije i Glasa, koji je Vidovnjaka palog u njegov ozbiljan Trans napustio dobacivši mu jednu vragolansku frazu - "Ali, odoh da plešem!"

A Ploče Zakona? Fuj! Solvuntur tabulae - risu!

RAVNODUŠNOST

Ono stanje uma koje karakteriše Ravnodušnost obično se naziva Transom; ali, nažalost, taj izraz je pogrešan. U stvari, na neki način, to je potpuno suprotno Transu, pošto Trans obično implicira Samadi, a ovo stanje izričito isključuje svaki takav događaj. Trans implicira sjedinjavanje, a Ravnodušnost voljno odvajanje. Pa ipak, ovde ne postoji ništa što bi nužno sugerisalo na bilo kakvu praksu Crne Braće, budući da to i nije, pravo govoreći, nikakvo Postignuće, već pre jedan prikladan stav. A taj stav je od najvećeg praktičnog značaja i koristi. Ne može se ostati beskonačno dugo ni u kakvom Samadiju; u isto

vreme, zgodno je popuniti intervale između bura pozitivnog rada na takav način tako da čovek ostane što je moguće slobodniji kako bi preduzeo sledeći korak. Zato bi on trebao negovati naviku da mu um ne bude vezan ni za jedan oblik želje. Otuda je ovo Stanje Ravnodušnosti oblik one Tišine koja je odbrana i zaština, i srodno je Trećoj Plemenitoj Istini Budizma - Prestanku Patnje.

Opšta predstava o ovom stanju je da bi um trebao reagovati automatski na baš svaki utisak: "Nije bitno da li je neki Događaj za ili protiv". G-đa Blavacki smatra da je to osećanje barem malo obojeno gnušanjem. Međutim, to je greška, takvo stanje ne bi bilo savršeno. Naprotiv, u tome bi trebalo da bude i neke sasvim izvesne radosti, ne u samom tom utisku već u toj ravnodušnosti prema njemu. Ta radost izvire nesumnjivo iz osećaja uključene moći, mada, i to je opet nesavršenstvo. Pre bi trebalo uživati u saznanju one konačne istine da "postojanje je čista radost", a ne u nekom neposrednijem osećanju.

Treba primetiti da postizanje i održavanje ovog stanja u velikoj meri zavisi od vladanja sa nekoliko Transeva. Na primer, čovek mora biti uveren u Prvu Plemenitu Istinu Transa Patnje, ili ne bi bilo logično da bude ravnodušan prema svemu; mogao bi postojati, u odsustvu tog opažanja da "sabbe pi Dukkham", neki utisak koji stvarno vodi ka stanju oslobođenom od Patnje, a to nije slučaj. Sloboda od Patnje zavisi od slobode od utiska.

Ipak, ne bi bilo ispravno reći da je ovo Stanje Ravnodušnosti srodno stanju Tuposti koje sledi iza oštrog grča Patnje; to nije anestezija nerva iscrpljenog

preteranim bolom. Nikad nije bilo mesta pasivnosti u programu jednog Magičara - a ovde, naravno, izuzimamo ono što se može nazvati Aktivnom ili Voljnom Pasivnošću koja je opisana u Liber LXV. Ravnodušnost mora biti veoma aktivno stanje. Mogli bismo je uporediti sa lakoćom veštog mačevaoca, koji dočekuje i odbija svaki mogući napad njegovog protivnika sa jednakom snagom, nesvestan svojih poteza, zato što je uvežbao svoje oko, šaku, pa čak i sečivo da misle sami za sebe. Otuda, Ravnodušnost je duhovni oblik Automatske Svesti Adepta, a ona boravi u Jesodu, mestu Tvrđave na Granici Ponora, kako je opisano u Liber 418 u Jedanaestom Etiru.

Budući da je ova Ravnodušnost jedna od navika Normalnog Uma, nju je lakše postići od bilo kog drugog pravog Samadičkog Stanja, i zahteva manje tehničke sposobnosti. Naročito ovo je slučaj pošto je, kako je gore rečeno, Trans Patnje bio skoro neophodna priprema za pravilno razumevanje onoga što ona implicira. Prema tome, metod dobijanja (ova reč je bolja nego da kažemo "postizanja") Ravnodušnosti je jednostavan; to je, u stvari, Put Taoa.

Sledeći lančani silogizmi mogu se pokazati korisnim za Kandidata: Postojanje treba shvatiti jedino kao Kontinuum. Svi delovi Postojanja su stoga krajnje ekvivalentni, budući da je svaki neophodan za upotpunjavanje celine. Zato svaki događaj treba primiti sa jednakom počašću, a reakcija na njega treba biti učinjena sa jednakom ravnodušnoću.

Da ponudimo jednu praktičnu paralelu. Pretpostavimo da čovek treba da primi hiljadu funti, i ta svota mu se

isporučuje u različitim novčićima, sa potpisanim priznanicama dugovanja za različite sume. Pošto unapred zna da je bilans u njegovu korist 1000 funti, on se ne uzbuđuje dok uzima jednu po jednu od tih pojedinačnih priznanica, već nastavlja sa marljivim računanjem, pravilno reagujući, bilo da je na priznanici veći ili manji iznos, sa savršenom mirnoćom i tačnošću. Svaki upis u obračun može biti različit, ali čovekov mentalni stav je nepromenljiv. U stvari, uobičajena greška nefilozofskog uma nastaje usled nepoznavanja prave prirode duše.

Čovek je sklon da pretpostavlja da svaki Događaj kako se dešava može biti "dobar" ili "loš", da može pokazivati da čovek dobija ili gubi. Međutim, čim on bude siguran da je taj rezultat veštački, da je isti određen unapred, postaje besmisleno biti pod uticajem nekog incidenta u tom iluzornom procesu koji Priroda simbolički koristi, radije nego bilo koji drugi, da izrazi Neumitnost Istine.

Zanimljivo je primetiti da je ovaj metod dobijanja Ravnodušnosti sasvim nezavisan od bilo kog iskustva Transa Patnje; to je jedno prosto i normalno razmatranje zasnovano na strogo Telemitskim premisama. Otuda se on može veoma srdačno preporučiti. Metode mrtvog Eona Ozirisa pratila je, u stvari, jedna ne baš beznačajna opasnost. Pitanje Odvojenosti od Svemira je kritično, s jedne strane; s druge, greška je biti zavisano od takve jedne teorije koju implicira Prva Plemenita Istina u njenim spoljašnjim vidovima. Daleko je bolje usvojiti čisto intelektualni stav, i usidriti ga potom u Nešamahu putem prostog transcendiranja normalnog racionalnog

uma na uobičajeni način pomoću Metoda Protivrečnosti, ili izjednačavanja Suprotnosti, koji je opisan u Konx Om Pax, i u najboljim Esejima o Svetoj Kabali.

Pored toga, ovo lako može odvesti do nekoliko vrsta grešaka da se Ravnodušnost posmatra kao stanje koje je niže od Samadija. Pogotovu se može olako pomisliti o njemu kao o pasivnom, nesavršenom, kao među-periodu, dok bi ga trebalo smatrati stanjem Mira uz Pobedu.

Na kraju, trebalo bi dodati još samo to da Ravnodušnost nije savršena sve dok ne zaposedne barem jednu Samadičku karakteristiku - Automatizam. Sve dok preostaje bilo kakva potreba za svesnim naporom pri suočavanju sa bilo kojim utiskom, bilo kakva potreba za pamćenjem procesa pomoću kojeg je to stanje dostignuto, ili čak bilo kakva potreba za svesnim uplitanjem sa, ili znanjem o, tom čisto spontanom elastičnom refleksnom reakcijom, Kandidat za Summum Bonum, Istinsku Mudrost i Savršenu Sreću, nije adekvatno zadobio Naviku Ravnodušnosti.

MAJSTORSTVO

Jednostavan je cilj onoga koji bi da bude Majstor: ljudi to zovu Ličnom Ambicijom. To jest, on želi da njegov Svemir bude što je moguće veći, i njegova kontrola nad njim što je moguće potpunija. Retko ko ne uspe da shvati ovaj cilj, ali mnogi ne uspeju da formulišu njihovu kampanju kako bi ga postigli. Na primer, neki napune svoje novčanike čarobnim zlatom

koje se, kada pokušaju da ga upotrebe, pokazuje kao obično kamenje. Drugi pokušavaju da zagospodare svemirom nekog drugog, ne videći pritom da ga čak ne uspevaju ni razumeti u pravom svetlu.

Pravilan metod za proširenje vlastitog univerzuma, pored konvencionalnog mehanizma materijalističke Nauke, jeste trodelan: evokacija, invokacija i vizija. Kontrola je stvar teoretskog i praktičnog poznavanja Magijskih Formula, ali, isto toliko bitno, i stvar Samo-discipline. Tlo treba da se učvrsti, a sve protivrečnosti razreše u višim usklađenostima putem različitih Transeva.

Toliko je zaista očigledno pri površnom razmatranju; čudno je, onda, zašto tako mali broj Magičara preduzme dalji korak istrage u pogledu upotrebljivosti ovog Instrumenta. Naravno, zbog kratkovide sebičnosti koja ne može da pretpostavi da je čovekovo Sopstvo pouzdano da nađe sebi pogodan medijum i da ga uruči za sledeću avanturu.

Ovde je Magijsko Pamćenje od čudesne vrednosti za korigovanje perspektive; jer, koliko puta je u prošlosti čovekov život bio samo čist promašaj usled pukog nedostatka pogodnih sredstava za samo-izražavanje? I ko od nas može biti ozbiljno zadovoljan (danas, kada znamo šta radimo) sa čak i najsavršenijim ljudskim instrumentom?

Prema tome, to je samo zdrav razum Magusa kada formuliše svoj opšti politički cilj u nekim od sledećih izraza:

Obezbediti najveću moguću slobodu samoizražavanja za najveći mogući broj Stanovišta.

Čiji praktičan vid rezultata bi se mogao izraziti otprilike ovako:

Poboljšati ljudski rod na svaki zamisliv način, tako da nam za službu bude dostupna najveća moguća raznovrsnost najboljih Instrumenata koji se mogu zamisliti.

A ovo je razumno opravdanje za ovaj prividno imbecilan i preterano sentimentalno-hipokritski aforizam: Volite sva Bića! Služite Čovečanstvu! To jeste, na političkom planu; jer ove dve fraze takođe sadrže i: (1) Magijsku Formulu koja je Ključ i za Invokaciju i za Trans; (2) implicitnu zapovest za raščišćavanje Puta Magičara kroz Nebesa putem pravilnog regulisanja svake Zvezde. Ova reč "služiti" je stvarno obmanjujuća i može joj se prigovoriti; ona podrazumeva jedan stav lažan i dostojan prezira. Odnos između ljudi bi trebao biti bratsko poštovanje koje se održava među plemenitim strancima. Ideja služenja je ili istinska, i ponižavajuća; ili lažna, i arogantna.

Najuobičajenija i najkobnija zamka koja preti čoveku koji počne da proširuje svoj Svemir izvan sveta čulne percepcije zove se Mešanje Planova. Onome koji shvata Sve-Jedno, i zna da je osnovna greška praviti razliku između bilo koje dve stvari, mora izgledati prirodno pa čak i ispravno da izvodi ono što liči na prisilne Činove Ljubavi između nesaglasnih ideja. On poseduje Ključ za Jezike; zašto onda ne bi on, Englez, omogućio sebi to da govori na Jevrejskom a da ga ne uči? Isti taj problem nudi se svakodnevno u bezbroj suptilnih oblika. "Naredi ovom kamenu da postane hleb". "Baci se dole sa vrha Hrama: pošto je pisano:

'On će zadužiti svoje anđele da se brinu o tebi, da te čuvaju na svim tvojim putevima!'" Ove zadnje četiri reči bacaju svetlo na maglu Horonzona - Sputan bio u Ime Babalon! Jer, "njegovi putevi" su putevi Prirode, koja je postavila dobro uređen odnos između planova; da pokvariš taj mehanizam nije i ne može biti "tvoj put". Taj Čin Ljubavi, izgleda, je lažan gest; jer takva ljubav nije "ljubav pod voljom". Dobro se čuvaj, o ti koji težiš ka postizanju Majstorstva, da ne izvodiš ništa "čudesno"; najpouzdanije obeležje Majstora je to, da je on čovek sličnih strasti kao i njegovi drugovi. Zaista, on ih sve nadmašuje, i sve ih usmerava ka savršenstvu: ali on to čini bez potiskivanja (jer "Sve što živi je sveto"), bez iskrivljavanja (jer "Svaki oblik je istinski simbol Suštine"), i bez konfuzije (jer, "Mešavina je mržnja baš kao što je Sjedinjenje ljubav"). Inicijacija označava Putovanje Unutra; ništa se ne menja niti može biti promenjeno, međutim, sve biva istinitije shvaćeno sa svakim stepenom. Magus Bogova, sa Jednom Njegovom Reči koja naizgled survava kočije Čovečanstva u provaliju, ništa u stvari ne uništava niti čak menja; On jednostavno obezbeđuje jedan nov način primenjivanja postojeće Energije na uspostavljene Oblike.

Otkrivanje električnih mašina se nije ni na koji način sukobilo sa Materijom ili Kretanjem; ono nam je samo pomoglo da se lišimo nekih vidova Iluzije Vremena i Prostora, i tako dovelo najinteligentnije umove do samog praga Magijske i Mističke Doktrine, tako što su bili prisiljeni da zamisle mogućnost opažanja Svemira onakvog kakav jeste, oslobođenog od uslova. Odnosno, oni su dobili jedan nagoveštaj o

prirodi Postignuća Majstorstva. A to je svakako samo jedan mali korak koji treba da preduzmu predvodnici prirodne Nauke, Matematika njihova Zvezda vodilja, kako bi morali razumeti onu prisiljavajuću nužnost Velikog Dela, i posvetili se i sami njegovom postignuću.

Ovde su najveće prepreke sledeće: prvo, pogrešno shvatanje Sopstva; i, drugo, opiranje racionalnog uma sopstvenim zaključcima. Ljudi moraju odbaciti ta dva ograničenja; moraju početi da shvataju da se Sopstvo skriva iza, i nezavisno je od, mentalnog i materijalnog instrumenta u kojem oni poimaju njihovu Tačku Gledišta; i moraju potražiti neki instrument drugačiji od toga koji (pri svakom prostom posmatranju) insistira na tome da na njih utisne ono što je samo njegova sopstvena najomraženija mana i greška, ideju dualnosti.

Eon Horusa je stigao, i njegov prvi cvet bi mogao biti ovo: da, oslobođeni od opsednutosti glupošću Ega u Umiranju, i od ograničenja Uma Razlogom, najbolji ljudi ponovo krenu sa žudnim očima na Put Mudraca, tu kozju planinsku stazu, pa na onaj Greben na koji još nijedna noga nije kročila, što vodi ka vrhuncima Majstorstva koji blistaju ledom prekriveni.

TRANS

Reč "Trans" implicira prolaženje iza; naime, iza uslova koji nas tište. Sav i jedini cilj svake prave Magijske i Mističke obuke jeste oslobađanje od svake vrste ograničenja. Dakle, telo i um su, u najširem smislu, prepreke na Putu Mudraca; paradoks je, dovoljno tragičan kako izgleda, to da su oni, takođe, i

sredstvo za napredak. Kako ih se lišiti, proći iza ili ih transcendirati, predstavlja problem, a on je isto toliko praktičan i naučan koliko i problem eliminisanja nečistoća iz gasa, ili veštog korišćenja mehaničkih zakona. Ovde je neizbežna logička pogreška u lančanim silogizmima Adepta, tp da je on vezan istim tim principima čije nadvladavanje i jeste njegov cilj; pa njemu koji teži da ih svojevolumno odbaci oni žure da mu se strašno osvete!

Međutim, u praksi, ne u teoriji, ova teškoća iznenada nestaje. Jer, kada mi preduzmemo razumne korake da suspendujemo delovanje racionalnog uma, ta inhibicija ne proizvodi kaos, nego dovodi do shvatanja Univerzuma putem jedne sposobnosti na koju se zakoni Razuma ne odnose; a kada, vraćajući se u normalno stanje, pokušamo da analiziramo to naše iskustvo, otkrivamo da taj opis obiluje racionalnim apsurdima.

No, pri daljem ispitivanju, postepeno postaje jasno - postepeno, pošto se navika Transa mora čvrsto ustanoviti pre nego što njeni gromoviti utisci postanu zaista razumljivi - da ne postoje dve vrste Mišljenja, niti dve vrste Prirode, već samo jedna. Zakon Uma je jedina supstanca Svemira, isto kao što je i jedino sredstvo pomoću kojeg ga mi razumevamo. Otuda nema nikakve prave antiteze između uslova Transa i uslova logičkog promišljanja i opažanja; činjenica da Trans nije podložan pravilima rasprave je besmislena. Mi kažemo da Konj u šahu ide dijagonalom pravougaonika dimenzija tri puta dva kvadrata, zanemarujući njegovo kretanje kao materijalnog objekta u prostoru. Opisali smo jedan krajnje

ograničen odnos u terminima tog specijalnog značenja koji deluje putem nekog proizvoljnog simbolizma: kada analiziramo bilo koji primer naših običnih mentalnih procesa, nalazimo da je slučaj sasvim sličan, jer ono što "vidimo", "čujemo", itd., zavisi od naših idiosinkrazija, s jedne strane, i od konvencionalnog tumačenja, sa druge. Tako mi pristajemo da travu zovemo zelenom, i da izbegnemo šetanje preko ivice ponora, bez ikakvog pokušaja da utvrdimo da li bilo koja dva uma imaju tačno identične ideje o tome šta te stvari mogu značiti. Baš tako se slažemo i po pitanju poteza u šahu. Zatim, po pravilima te igre moramo misliti i delovati, ili rizikujemo svaku vrstu greške; ali, moramo biti sasvim svesni da su ta pravila proizvoljna, i da je to nakon svega samo igra. Konstantna glupost tradicionalnog mistika bila je to što je bio toliko ponosan na sebe kada bi otkrio onu veliku tajnu da Svemir nije ništa drugo do igračka koju je on sam izumeo radi svoje zabave tako da žuri da prikaže svoje moći pomoću namernog nerazumevanja i zloupotrebljavanja te igračke. On nije shvatio činjenicu da baš zato što to nije ništa drugo do projekcija njegove Tačke Gledišta, u celini On sam je to što on vredi!

Ovde leži greška takvog Panteizma poput onog kod Mansur el-Halaj-a, koga Ser Ričard Barton krasno pecka, u delu "Kasidah", zbog njegove nemoći -
"Mudar Mansur beše, al' mudriji oni
koji kamenjem ga teškim zatrpaše;
i premda krv'ca svedoka mu stvori,
Ni sva Mudrost-Moć kosti spasti ne mogaše."

Bog je isto toliko bio u kamenju koliko i u njegovom turbanu; i kad su se ta dva sudarila, jednoj tački viđenja iz tog pakta se smrklo - što nikako nije bila njegova namera!

Međutim, za nas ova stvar nije za žaljenje; to je (kao i svaka pojava) jedan Čin Ljubavi. A sama definicija takvog Čina je Prolazak Iza dva Događaja u Treći, i njihovo povlačenje u Tišinu ili Ništavilo putem istovremene reakcije. U tom smislu moglo bi se reći da je Svemir neprestano izlaženje u Trans; i u stvari, pravilno razumevanje bilo kog Događaja pomoću prikladne Kontemplacije trebalo bi proizvesti onakav tip Transa koji odgovara kompleksu Događaj-Pojedinac u datom slučaju.

Dakle, sva Magika se može upotrebiti za proizvođenje Transa, pošto (alfa) trenira um u disciplini neophodnoj za Jogu; (beta) uzdiže duh do one bezlične i božanske suptilnosti koja je prvi uslov za uspeh; (gama) proširuje područje uma, snabdevajući ga potpunim majstorstvom za svaki suptilniji plan Prirode, dajući mu tako adekvatan materijal za ekstatički zalogaj Euharistije Postojanja.

Sušтина ideje Transa je zaista sadržana u ideji Magike, koja je prvenstveno transcendentalna Nauka i Veština. Njen metod je, u onom glavnom smislu, Ljubav, taj sami ključ za Trans, i, u drugom smislu, prolaženje iza normalnih uslova. Glagoli kao što su transcendirati, preneti (eng. to transmit), transkribovati (prepisati) i njima slični, jesu od kardinalnog značaja u Magici. Otuda "Ljubav je zakon, ljubav pod voljom" predstavlja najviši siže Magijske doktrine, i njenu univerzalnu Formulu. Da li

bi se čovek trebao ustručavati da smelo ustvrdi da je jedna Magijska Operacija potpuna jedino onda kada je (na bilo koji način) okarakterisana pojavom Transa. Rđavo se postupalo kada se upotreba te reči ograničavala na smenjivanje dualističke ljudske svesti bezličnim i monističkim stanjem Samadija. Brzo proključa fontana Greške iz kaljuge Neznanja kada se nasilno povuče razlika "između jedne i bilo koje druge stvari". Da, vaistinu, i Amen! To je prva nužnost baš kao što je i poslednje postignuće Transa da ukloni svaki oblik i svaku vrstu podvojenosti čim se ona pojavi. Pod ovim zrakom svetlosti možete pročitati u Knjizi vašeg sopstvenog Magičkog Zapisa autentičan žig svog ličnog uspeha.

ENERGIJA

Energija je onaj Sakramentalni Pokretač Dogadaja; ona je otuda sveprisutna u manifestaciji preko prekidanja, uravnoteživanja i inače putem odgovarajućeg povlačenja. (U vezi sa ovim treba se priseliti kompletne Formule Tetragramatona.) Međutim, postoje tri osnovne vrste specijalnog iskustva koje su putokazi vredni pažnje u procesu Inicijacije, i od veoma važnog praktičnog značaja za Magičara.

Simbol Sakramenta, kada se razmotri, razlikuje se kao što se razlikuju tri učesnika u njemu: Bog, Sveštenik i Vernik koji se pričešćuje.

U najvišem, to jest u Keteru, Energija zrači potpuno iz njega samog; odnosno, on je sasvim poistovećen sa Haditom.

U srednjem, to jest u Hokmahu, Energija prolazi sasvim kroz njega; odnosno, on preuzima funkcije Tahutija.

U najnižem, to jest u Geburahu, Energija udara sasvim na njega; odnosno, on je apsorbira kao čovek.

U svakom od ovih slučajeva Energija o kojoj se ovde govori nije neka specifična niti personifikovana: to je Energija sama po sebi, bez kvaliteta.

Onaj najviši način može u potpunosti shvatiti samo Ipsi-simus; to je konačno postignuće. To je aktivni duplikat višeg oblika Vizije Blaženstva.

Srednji način je pogodan za jednog Magusu, ili za onoga koji žudi za njegovom proročkom funkcijom. Taj način je opisan, a metod postignuća izložen, u Knjizi zvanoj "Opus Lutetianum".

Najniži način je poseban zadatak Adeptus Majora (Višeg Adepta). On se najbolje ostvaruje pomoću Tajne Svetilišta Gnoze (IX° O.T.O.).

O onom najvišem načinu ne bi bilo ni prikladno ni korisno pobliže raspravljati; srednji način se tiče svakog Magičara u Njegovim specifičnim i privatnim odnosima sa Beskonačnim, i zahteva od svakog od njegovih Adepata posebnu preokupaciju, međutim, o najnižem načinu je zgodno da dalje raspravljamo.

Čudesno ubedljiv dokaz o istinskoj brizi Prirode za Njene instrumente, uprkos površnim činjenicama koje ukazuju na suprotno a na kojima se i zasnivaju pesimističke doktrine, govori da je ta najdragocenija, najuzvišenija Milost od svih Magijskih blagodati koje mogu biti podarene Ljudskom rodu, baš ona koja se može postići sa mnogo više lakoće i izvesnosti nego bilo koja druga. Jer, Energija je sama po sebi sve što

jeste: a mi se razlikujemo po količini i kvalitetu iste, i to mi možemo zvati "nama samima". Cena koju ona traži je bez sumnje dovoljno visoka za izvestan razred; ali se ona jednako mora platiti, u raznim stepenima, za svaku vrstu Mističke i Magijske Avanture. Ta cena je u suštini potpuno Razumevanje Uma Same Prirode, i savršena simpatija sa Njenim Načinom Delovanja. Svi moralni kodeksi ljudskog roda, zbog svih njihovih apsurdnih različitosti, imaju jedan zajednički faktor: pretvaraju se da su otkrili motive i metode koji su superiorni u odnosu na Njene (tj. same Prirode). Odnosno, oni pretpostavljaju ideju o Cilju koji seže dalje od Njenog pogleda; oni govore o posedovanju Inteligencije koja je uzvišenija od one koja je stvorila Svemir. Pogledajte samo da najviša manifestacija moguća za racionalni um jeste otkriće Zakona koji sumarizuju Njen način delovanja!

Možemo onda odmah reći da sva ta pretenciozna arogancija jeste bezobrazluk i apsurd; i ona se treba pokoriti, i još više, iskoreniti i spaliti pre nego što se bilo kakav ozbiljan napredak može napraviti u Kraljevskoj i Sveštentičkoj Veštini. Otuda, takođe, svaka težnja delimične vrste, svaka koja zavisi u svojoj mudrosti od tačnosti naših opažanja o našim vlastitim potrebama, skoro sigurno će biti pokvarena samim onim otrovom od kog Priroda želi da nas pročisti.

Postoji u stvari samo jedna Magijska Operacija u čiju prikladnost uvek možemo biti sigurni: to je povećanje količine naše Energije. Čak je nepromišljeno i pokušavati da se specificira vrsta zahtevane Energije, a još gore razmatrati bilo koju pojedinačnu svrhu.

Kada se Energija poveća, sama će Priroda obezbediti jasnoću: naša Vizija je nejasna samo zato što nam nedostaje Energije. Jer, Energija je Supstanca Svemira. Kada je primerena mi nemamo nikakvih sumnji u pogledu toga kako ćemo je upotrebiti; dokaz je očito slučaj volje kod neke mlade osobe. A isto tako jako treba naglasiti da moralno ometanje pravilne upotrebe te Energije direktno izaziva najgnusnije deformacije karaktera, i dovodi do najozbiljnijih ozleda nervnog sistema.

Neka se zato Magičar liši svake predrasude o prirodi njegove Istinske Volje, i neka se žudno baci na povećavanje svog Potencijala. U toj disciplini (štaviše) on počinje da sebe priprema za ono krajnje odricanje od "svega što ima i svega što jeste" koje je suština Zaveta Ponora! Tako zatim otkrivamo još jedan od onih paradoksa koji predstavljaju sliku Istine Natprirodnih Sefirota: putem uništavanja naše vlastite najviše moralnosti, i oslanjanja na naše prirodne instinkte kao jedinog vodiča, nesvesno dolazimo do onih najjednostavnijih i najuzvišenijih od svih etičkih i duhovnih ideja.

ZNANJE

Da'ath - Znanje - nije Sefira. Ono nije na Drvetu Života; odnosno, u stvarnosti ne postoji tako nešto. Ima mnogo dokaza za ovu tezu. Najprostiji (ako ne i najbolji) dokaz je, verovatno, sledeći: Svo znanje se može izraziti u obliku $S = P$. Ali, ako je tako, ono S stvarno već podrazumeva ideju onog P, tako da nismo

saznali ništa (novo). I, naravno, ako nije tako, ta tvrdnja je obična laž.

Vidite kako smo, najednom, došli do paradoksa. Jer, mišljenje "Ne postoji tako nešto kao što je znanje", "Znanje je lažna ideja", ili kako god da to iskažemo, može se izraziti kao $S = P$; i sam taj izraz je jedna spoznata stvar. Drugim rečima, pokušaj analiziranja te ideje trenutno vodi ka pometnji uma. Jer, razmatranje Da'ata dotiče suštinu Okultne Mudrosti, zato što je Da'at kruna Ruaha, Intelekta; i Da'atovo mesto je u Ponoru. Odnosno, on se raspada na komade čim se pristupi njegovom ispitivanju.

Ispod Ponora, a ni u njemu, nema povezanosti; da bismo došli do nje, koja je jedan od glavnih kanona Istine, moramo dospeti do Nešamaha. Za ovo postoji još jedno objašnjenje, sasvim drugačije od ove čisto logičke zamke. Izraz $S = P$ (sem ako nije identičan, te stoga besmislen) je potvrda dvojstva; ili, mogli bismo reći, intelektualno opažanje je poricanje Samadičke istine. Zato je ono suštinski pogrešno u dubinama njegove prirode.

Ni najjednostavnija i najočiglednija tvrdnja ne može podneti analizu. "Cinober je crveno" je neporecivo, bez sumnje; međutim, kada se započne istraživanje to se pokazuje besmislenim. Jer, svaki termin se mora definisati sa barem dva druga termina, za koje važi to isto (tj. da se i sami moraju dalje definisati); tako da je taj proces definisanja uvek "obscurium per obscurius". Ne postoje nikakvi pravi prosti izrazi. Nije moguće nikakvo stvarno intelektualno opažanje. Ono što mi pretpostavljamo kao takvo u suštini je niz manje ili više verovatnih konvencija zasnovan na

prividnom paralelizmu iskustva. Nema nikakve konačne garancije da bilo koje dve osobe misle na sasvim istu stvar kada kažu "slatko" ili "visoko"; čak i takve koncepcije kao što su brojevi identične su verovatno samo u odnosu na njihovu praktičnu vulgarnu primenu.

Ovakva i slična razmatranja vode ka nekoj vrsti filozofskog skepticizma. Ideje Nešamaha nisu nipošto oslobođene od ovog kritičizma, jer, čak i ako pretpostavimo da su identične kod izvesnog broja osoba, njihov izraz, kao intelektualan, pretrpeće isti stres kao i normalna opažanja.

Međutim, ništa od ovoga ne uzdrmava, čak ni ne ugrožava, Filozofiju Teleme. Naprotiv, ovo bi se moglo nazvati Kamenom njenog temelja. Jer, rezultat svega je očito da su sve koncepcije nužno jedinstvene, pošto nikada ne mogu postojati dve identične tačke gledišta. To odgovara činjenicama; postoje tačke gledišta koje su sasvim slične, i tako može doći do nekog opšteg površnog slaganja, kao što i dolazi, ali koje se pri analizi pokazuje kao lažno, kao što smo pokazali.

Iz gornjeg se može shvatiti kako ispada da ne postoje nikakvi Transevi Znanja; što nas navodi da zavirimo u tradiciju Grimoara (koja kaže) da se svo znanje može postići na čudesan način. Odgovor je da, iako su svi Transevi Uništitelji Znanja - budući da, s jedne strane, svaki od njih uništava osećaj dvojnosti oni ipak ubacuju u Adepta sredstvo znanja. Možemo posmatrati racionalno shvatanje kao projekciju Istine u dualističkoj formi, tako da onaj koji poseduje bilo

koju datu Istinu treba samo da simbolički izrazi njen lik u formi Znanja.

Ova koncepcija je teška; možemo je pojasniti jednom ilustracijom. Arhitekta može predstaviti karakteristike neke zgrade na papiru pomoću dva crteža - crteža plana osnove i crteža bočnog izgleda fasade. Svaki je netačan u skoro svakom pogledu; svaki je delimičan, nedostaje mu dubina, itd. Pa ipak, u kombinaciji, oni uvežbanoj imaginaciji daju predstavu o tome kako ta zgrada stvarno izgleda; iako su i one isto tako "iluzije" kakve jesu, nijedne druge iluzije neće bolje poslužiti umu da razotkrije istinu koju one nameravaju da predoče.

To je stvarnost skrivena u svim iluzijama intelekta; i to je osnova nužnosti da Kandidat stekne tačno i odgovarajuće znanje. Običan Mistik uživa da prezire Nauku kao "iluziju"; to je najpogubnija od svih grešaka. Jer, i instrumenti sa kojima on barata su svi iz istog tog reda "iluzornih stvari". Znamo da sočiva iskrivljuju slike; ali, i pored svega toga, mi možemo dobiti informaciju o udaljenim predmetima koja se pokazuje korektnom kada se ta sočiva konstruišu prema izvesnim "iluzornim" principima a ne po proizvoljnom ćefu. Ljudi Mistika ove vrste uopšteno prepoznaju kao jednu ponosnu budalu; on zna tu činenicu, i okoreo je u svojim predrasudama i aroganciji. Vidimo ga podbodenog ličnim podsvesnim sramom na aktivne napade na Nauku; on se naslađuje očiglednim greškama u računanju koje se stalno dešavaju, ne razumevajući uopšte samo-nametnuta ograničenja validnosti tvrdnji koja se uvek podrazumevaju; ukratko, on dolazi na kraju do

napuštanja njegovih ličnih postulata, i traži utočište u oklopu teologa raka-pustinjaka.

Međutim, s druge strane, onome koji je čvrsto utemeljio svoje racionalno mišljenje na zdravim principima, koji je stekao dobro razumevanje neke temeljne nauke, i napravio pogodne puteve između nje i njoj srodnih nauka koje on razume samo u globalu, koji je, konačno, osigurao čitavu tu strukturu prodiranjem kroz odgovarajuće Transeve ka Istinama Nešamaha kojih je to dobro uređena projekcija u Ruahu, njemu je polje Znanja, tako dobro uzorano, dobro zasejano, dobro nađubreno, primereno ostavljeno da sazri - njemu je ono spremno za žetvu. Čovek koji zaista razume formule koje čine podlogu nekog korena-subjekta lako može proširiti svoje razumevanje na grane, listove, cvetove i plod; i u tom smislu su srednjovekovni majstori Magike imali pravo kada su tvrdili da se putem Evokacije nekog datog Daimona plemenitog Osmoimenog (Daimon the worthy Octinomos) može steći savršeno poznavanje svih nauka, govoriti svim jezicima, gospodariti ljubavlju svakoga, ili inače postupati sa čitavom Prirodom kao sa stanovišta njenog Tvorca. Nezreli su oni lakoverni ili kritičari koji misle da je Evokacija posao od jednog sata ili jedne nedelje!

Koja korist od toga za Adepta? Ni čisto zlato, zaista, ni Kamen Mudraca! Pa ipak, jedno veoma plemenito oruđe od velike koristi na Putu; i isto tako, jedan moćan komfor njegovoj ljudskoj strani. Jer onaj slatki plod koji visi na Drvetu koje čini ljude Bogovima jeste baš ta na suncu dozrela i nežnim cvetovima prekrivena kugla Znanja.

RAZUMEVANJE

U prethodnom eseju razmotrena je priroda Znanja, kulminacija i razvoj Intelektualnih sposobnosti. Ona podrazumeva protivrečnost u terminima. Razumevanje je razrešenje te antinomije. Ono je glavni kvalitet Nešamaha, Inteligencija - ideja nepodložna pravoj definiciji zato što je nadracionalna, i može se proceniti jedino neposrednim iskustvom. Moglo bi se reći, u najboljem slučaju, da je nezavisna od bilo kog od normalnih načina funkcionisanja uma. (Značajna ilustracija istinitosti ove Kabalističke teorije jeste to što žene često poseduju najbriljantniju Inteligenciju, a totalno su nesposobne za Znanje i Razum, na kojima je sama ta Inteligencija, po logici stvari, utemeljena.)

Samadi, koji u prvi mah proizvodi zbunjujuću Ekstazu, okončava se u ovom Razumevanju; prema tome, može se reći da Razumevanje podrazumeva izvesni Samadički kvalitet shvatanja. Dualnost se (verovatno) ne ukida u potpunosti izuzev u nadstrukturi tog stanja, ali, pretpostavlja takav oblik koji bi bilo apsurdno zvati dualističkim. (Biće primećeno da je skrnavljenje logike suštinski bitno za svaki istinski napor da se prenese ova ideja.)

Ova činjenica leži u korenu svakog Trinitarijanskog simbolizma; shema je geometrijska u pojmu, pa čak i aritmetička, kao što je pokazano atribuiranjem Binaha broju 3. Međutim, rešenje svake dijade u Trojnoj Trijadi je pogrešno, sve dok smeru na tumačenje date pojave u terminima intelekta, i upotrebljivo je jedino za uvežbavanje rezonujućih sposobnosti da ukinu

same sebe u uzvišenom samoubistvu na Oltaru Mističke Intuicije - mada je i to, na kraju krajeva, tek niska imitacija odgovarajućeg procesa. Jer, kao prvo, nije naučno po metodi, i, kao drugo, nije legitimno za poricanje njegove sopstvene validnosti.

Jedini pravilan i adekvatan način za Postignuće Razumevanja je da prekine i spreči racionalni um u potpunosti, te tako ostavi jednu Tabula rasa na kojoj ona potpuno strana sposobnost - de novo i sui generis - može ispisati njenu prvu reč.

Ali tada (sigurno će biti rečeno) šta je manje inteligentno od te pretpostavljene Inteligencije? Te bezoblične, čak mahnite Ekstaze koja razgoni sve oblike mišljenja? Nijedan pametan čovek ne bi porekao ovu premisu: ali objašnjenje glasi da ta Ekstaza (tako da kažemo) predstavlja muke Rađanja jedne nove sposobnosti. Zasigurno je prirodno za jednog posmatrača da bude zaprepašćen, na trenutak, otkrivanjem nekog novog Svemira. Anandom se mora muški ovladati, ne dozvoliti joj da postane porok na način Mistika! Samadi se mora razjasniti pomoću Sila(e), pomoću stroge vrline obuzdavanja; i tada se javlja paradoks da taj novi Zakon Uma "nije došao da uništi već da upotpuni" onaj stari. To Razumevanje u potpunosti razumeva sav onaj ogromni materijal koji Razum nije bio kadar da složi u neku povezanu strukturu. Protivrečnosti su nestale njihovim apsorbovanjem; one su prihvaćene kao suštinski činioци u prirodi Istine, koja bi bez njih bila samo puka gomila Činjenica.

Iz svih ovih razmatranja može biti jasno da nema mesta iznenađenju u pogledu ovog prvobitnog

paradoksa: da je Skepticizam, apsolutan u svim dimenzijama, jedina moguća osnova za pravo Postignuće. Svi pokušaji da se izbegne taj ishod pozivanjem na "veru", preko mističkih transcendentalnih sofizama, ili bilo kojih drugih duhovnih varijanti Trika sa 3 karte, osuđeni su na najbedniju propast.

Niko ne može "naći Kraljevu kćerku" na bilo koji drugi način sem na način Lutajućeg Viteza, na način Velike Lude - način Orla u Vazduhu - čiji Sveti Broj jeste Sveta Nula: da, i isto tako, Ništa budući da je Sve, i Sve budući da je Pan, jedino prikladno obraćanje Božanstvu je u dvojnomo obliku PAMPHAGE PAGGENETOR.

Jer, Sve mora biti uništeno da bi se Sve moglo roditi.

ČEDNOST

Sva dela iz Drevne i Srednjevekovne literature koja određenije govore o Tragaču za Istinom, slažu se u jednom. Najbezzvredniji Grimoari Crne magije, ništa manje nego najuzvišeniji uzleti Bratstva kojem ne pominjemo ime, insistiraju na vrlini Čednosti kao osnovnoj za prolaz kroz Kapiju Mudrosti.

Treba najpre zapaziti da je ova reč Vrlina, kao kvalitet Muškosti, integralna sa Virilnošću. Ta Čestitost Adepta Ruže i Krsta, ili Gralskih Vitezova sa Monsalvata, nije ništa drugo do sušta suprotnost onoj o kojoj pesnik može zapisati:

"...Čestitost koja laskanjem zasićuje
Požudu mu bez zidova; mjaukne, pa šmugne
Ponosna što ovlažiše usne njegove bludne."

Ili onoj hladnoći bez muškosti Alfreda Tenisona i Akademskih Škola.

Ona Čestitost čija Magijska Energija i štiti i goni kandidata ka Svetim Misterijama, u njenoj najdubljoj prirodi, sasvim je suprotna svim vulgarnim predstavama o njoj; jer ona je, na prvom mestu, pozitivna strast; drugo, tek putem nejasnih magijskih veza povezana je sa seksualnom funkcijom; i, kao treće, najsmrtonosniji je neprijatelj svakog oblika buržoaskog morala i sentimentalnosti.

Moglo bi nam pomoći da u glavi stvorimo čistu predstavu o ovoj najplemenitijoj i najređoj - pa ipak najneophodnijoj - od svih Vrlina, ako povučemo razliku između nje i Čistote, kao jednog od njenih sastavnih delova.

Čistota je pasivan ili barem statičan kvalitet; ona označava odsustvo svake druge strane primese iz neke date ideje; kao, čist galijum, čista matematika, čista rasa. Drugostepeno je značenje, a koje vuče upotrebu od te reči, koje nalazimo u takvim izrazima kao npr. "čisto mleko", koje podrazumeva odsustvo zagađenja. Za Čestitost, per contra, kako etimologija (castus verovatno povezano sa castrum, utvrđeni logor sugerise, može se pretpostaviti da brani moralni stav spremnosti da se odupre svakom napadu na postojeće stanje Čistote.

"Tako draga nebu je svetačka čednost

Da čim se duša nađe iskrena toliko

Hiljadu anđela krilatih je dvori",

pevao je Milton, sa pravom pesničkom vizijom koja kao mač probija veo; jer služenje je sasvim uzaludno sem ako ga delanje ne zahteva. Sfinga se ne može

savladati držanjem po strani; i brutalna nevinost Raja je uvek prepuštena na milost i nemilost Zmije. Njena Mudrost bi trebala čuvati naše Puteve; treba nam njena brzina, suptilnost, i njeno kraljevsko pravo na bavljenje smrću.

Nevinost Adepta? U trenu se prisećamo one snažne Nevinosti Harpokrata, i Njegove Energije Čutanja. Čestit čovek stoga nije samo onaj koji izbegava zarazu od nečistih misli i njihovih posledica, već onaj čija je muževnost sposobna da obnovi Savršenstvo u svetu oko njega. Tako Parsifal koji beži od Kundri i njenih pratilja cvetnih veštica gubi svoj put i mora tumarati duge godine po Pustinji; on nije istinski čestit sve dok ne bude kadar da nju (Kundri) iskupi, činom koji obavlja ponovnim sjedinjenjem Koplja i Svetog Grala.

Čestitost se tako može definisati kao strogo pridržavanje Magijskog Zaveta; to jest, u Svetlu Zakona Teleme, kao apsolutna i potpuna posvećenost Svetom Anđelu Čuvaru i isključivo idenje Putem Istinske Volje. Ona je, sasvim neusklađiva sa kukavičlukom moralnog stava, lišavanjem mužskosti duše i stagnacijom akcije, koji obično označavaju čoveka koga vulgarni nazivaju čestitim.

"Čuvaj se uzdržavanja od Akcije!" zar nije zapisano u Našoj lekciji? Jer, budući da je priroda Svemira Stvaralačka Energija, šta više od toga bogohuli Boginju, i pokušava uvesti elemente prave smrti u damare Života.

Čestit čovek, istinski Vitez Lutalica Zvezda, stalno natura njegovu suštinsku muževnost na ustreptalu Matericu Kraljeve Kćeri, sa svakim zamahom

njegovog Koplja on prodire do srca Svetosti, i podstiče izbijanje Izvora Svete Krvi, koji prska svoju skerletnu rosu širom Vremena i Prostora. Njegova Nevinost topi svojom užarenom Energijom zločinačke okove onog Ograničenja koje je Greh, a njena Celovitost svojim gnevom Pravednosti uspostavlja onu Pravdu koja jedino može zadovoljiti požudnu strast Ženstvenosti čije ime je Prilika. Kao što funkcija cas-truma nije samo da se odupre opsadi, već i da natera na Pokornost Redu i Zakonu svakog paganina do kojeg dopru njegovi konjanici, isto tako i Put Čestitosti označava više od same odbrane svoje čistote od napada.

Jer, nije potpuno čist onaj koji je nesavršen; a savršen nije niko ko nije postigao u sebi ispunjenje u svakoj mogućnosti. Prema tome, on mora biti spreman da traži svaku pogodnu avanturu i da je izvrši, dobro pazeći da ga ništa ni na koji način ne poremeti ili odvuče od cilja, prljajući tako njegovu istinsku Prirodu i ometajući delovanje njegove istinske Volje.

I zato jao, jao onome nečestitom koji sa prezirom izbegava na-izgled-trivijalno, ili beži, pun straha očajnik, od avanture. I jao, tri puta jao, i četiri puta jao onome koji bude zaveden avanturom, olabavljujući svoju Volju i odustane od svog Puta: jer čim se kukavac i oklevalo izgube, igračka okolnosti se skotrlja dole u najdublji Pakao.

Ser Viteže, motrite budno: pazite iz sve snage i obnovite svoj Zavet; jer je zlokobnog znamenja i smrtno pun opasnosti svaki onaj dan koji ne popunite do presipanja svetlim delima i samopuzdanim od gospodarske, muževne Čestitosti!

ĆUTANJE

Od svih Magijskih i Mističkih Vrlina, od svih Milosti Duše, od svih Postignuća Duha, nijedna nije bila toliko pogrešno shvaćena, čak i kada je uopšte bila shvaćena, kao što je to Ćutanje.

Ne bi bilo moguće pobrojati sve uobičajene greške; ne, moglo bi se reći da bi i sam čin mišljenja o svemu tome sam po sebi bio greška; jer njena priroda je Čisto Biće, što će reći, Ništa, tako da je ona izvan svakog procesa razumevanja ili intuicije. Prema tome, krajnji domet našeg Eseja može biti samo izvesno Stražarenje, kao neka natstrešnica Lože u kojoj se Misterija Tišine može ostvariti.

Za ovakav stav postoji čvrst tradicionalni autoritet; jer je Harpokrat, Bog Tišine, nazvan "Gospodom Odbrane i Zaštite".

Međutim, Njegova priroda nije ni u kom slučaju ona negativna i pasivna tišina koju ta reč obično označava; jer On je Sve-Lutajući Duh; Čist i Savršen Vitez Lutalica, koji rešava sve Zagonetke, i otvara Zatvorena Vrata Kraljeve Kćeri. Ali, Ćutanje u vulgarnom smislu nije odgovor na Sfinginu Zagonetku; ona je ono do čega odgovor dovodi. Jer, Tišina je Ravnoteža Savršenstva; tako da je Harpokrat onaj sveoblični, univerzalni Ključ za svaku Misteriju. Sfinga je "Puzzel ili Pucelle", ona Ženska Ideja za koju postoji samo jedan dopunitelj, uvek različit po obliku a uvek isti u suštini. To je značenje Gesta tog Boga; još jasnije je prikazano u njegovom odraslom obliku u liku Lude u Tarotu i kao Bakha Difuesa, i nedvosmisleno onda kada se On pojavi kao Bafomet.

Kada poblizije pogledamo u Njegov simbolizam, prvi kvalitet koji obuzima našu pažnju je nesumnjivo Njegova nevinost. Nije On bez duboke mudrosti nazvan Horusovim bratom blizancem, a ovo je Eon Horsa; On je taj koji je poslao Aivasa Njegovog izaslanika da objavi dolazak Eona. Četvrta Moć Sfinge je Čutanje; za nas koji težimo ka toj moći kao kruni našeg Dela, biće od najveće vrednosti da postignemo Njegovu nevinost u svoj njenoj punoći. Pre svega, moramo razumeti da koren Moralne Odgovornosti, kojom se Čovek tako glupavo ponosi, jer ga tobože ona odvaja od ostalih životinja, jeste Ograničenje, koje je Reč Greha. I stvarno, ima istine u onoj Jevrejskoj priči, da znanje Dobra i Zla donosi Smrt. Ponovo zadobiti Nevinost znači ponovo zadobiti Raj. Moramo naučiti da živimo bez te smrtonosne svesti da svaki dah koji udahnemo naduvava jedra koja nose naše krhke barke ka Luci Groba. Moramo odbaciti naš Strah pomoću Ljubavi; uviđajući da je Svaki Čin jedan Orgazam, a ukupan njihov ishod ne može biti ništa drugo do Rođenje. Isto tako, Ljubav je zakon; zato svaki čin mora biti Pravednost i Istina. Ovo se može razumeti i utvrditi pomoću izvesnih Meditacija; i to treba da učinimo tako temeljno da više i ne budemo svesni naše posvećenosti, jer samo tada Nevinost biva savršena. Ovo stanje je neophodan uslov za bilo koju pravu kontemplaciju od koje smo mi navikli da razmatramo prvi zadatak Kandidata, rešenje pitanja: "Šta je moja Istinska Volja?" Jer, sve dok ne postanemo nevini, svakako ćemo pokušavati da procenjujemo našu Volju po nekom Kanonu o tome šta se čini

"ispravnim" ili "pogrešnim". Drugim rečima, bićemo skloni da kritikujemo našu Volju spolja, dok bi Istinska Volja trebala kao Izvor Svetlosti izbiti iznutra, i kipteći od Ljubavi, nesmetano poteći u Okean Života.

Ovo je prava ideja Ćutanja; to je naša Volja koja proističe, savršeno savitljiva, uzvišeno Prilagodljiva, da popuni svaku pukotinu Svemira Manifestacije na koju naiđe u svom toku. Ne postoji preveliki zaliv za njenu neizmernu snagu, niti previše strmi moreuz za njenu smirenu suptilnost. Ona se usklađuje sa savršenom preciznošću sa svakom potrebom; njena fluidnost je garant njene vernosti. Njen oblik uvek menja ona specifična nesavršenost na koju naiđe; njena suština je ista u svakom slučaju. A rezultat njenog delovanja uvek je Savršenstvo, odnosno, Ćutanje; a to Savršenstvo je uvek isto, pa ipak uvek drugačije, zato što svaki slučaj predstavlja svoj naročit kvantitet i kvalitet.

Nemoguće je i samom nadahnuću da zapeva ditiramb Tišine; jer, svaki novi vid Harpokrata je dostojan muzike Svemira kroz Večnost. Mene je prosto vodila moja odana Ljubav za tu čudnu Rasu u kojoj sam se našao inkarniran da zapišem ovu siromašnu strofu beskonačnog Epa o Harpokratu, pošto je ljubav ta površ Njegovog plodnog Blistavila koja je prelomila tu najneophodniju svetlost na moj vlastiti zamračeni Ulaz u Njegov oltar gromovitog, neizrecivog Boga.

Veličam raskošan Zanos Nevinosti, tu muževnu i pantomorfnu Ekstazu sve-Ispunjenja; Veličam Krunisano i Povedničko Dete čije je ime Sila i Oganj, čija suptilnost i snaga obezbeđuju spokojstvo, čija

Energija i Istrajnost ostvaruju Postignuće Device Apsoluta; koje je, kada se manifestuje, Svirač na sedmostrukoj fruli, Veliki Bog Pan, a onda kada se povuče u Savršenstvo koje je htelo - Tišina.

LJUBAV

"Dakle, Magus je Ljubav, i povezuje Ono i Ovo u svom Bajanju."

Formula Tetragramatona je savršen matematički izraz Ljubavi. Njena suština je sledeća: svake dve stvari se ujedinjuju, sa dvostrukim rezultatom. Prvi je razaranje obe, praćeno ekstazom usled oslobađanja od napetosti odvojenosti; drugi je stvaranje treće stvari, praćeno ekstazom ostvarenja egzistencije, koja je Radost, sve dok sa razvojem ne postane svesna svog nesavršenstva i ljubavi.

Ova formula ljubavi je univerzalna, svi zakoni Prirode su njene sluge. Otuda, gravitacija, hemijska privlačnost, električni napon, i drugo - a oni su takođe samo puki vidovi onog opšteg zakona - mnogobrojne su potvrde (različito posmatrane) te jedinstvene sklonosti.

Svemir se održava putem te dvofazne akcije uključene u formulu. Nestajanje Oca i Majke je precizno nadoknađeno nastajanjem Sina i Kćerke. Stoga se to može smatrati jednim perpetuum-mobile uređajem koji stalno razvija zanos u svakoj od svojih faza.

Žrtvovanje Ifigenije na Aulidi može se uzeti kao tipično za ovu formulu: mistički efekat je uzdizanje te devojke na grudi boginje, dok, u pogledu magijskog

efekta, razaranje njenog zemljanog dela, košuta umiruje bes Eolov, i poziva Danaide da dignu jedra.

Dakle, ne može se dovoljno jasno razumeti, niti baš izrazito shvatiti pomoću radnje, da intenzitet oslobođene Radosti varira u zavisnosti od prvobitnog stepena suprotstavljenosti između ona dva elementa koja se ujedinjuju. Toplota, svetlost, elektricitet jesu pojave izrazite punoće strasti, i njihova vrednost je najveća onda kada je različitost Energija koje stupaju u brak najizraženija. Više se dobija iz eksplozije Vodonika i Kiseonika nego od blage kombinacije supstanci koje su ravnodušne jedna prema drugoj. Tako je sjedinjavanje Azota i Hlora veoma malo zadovoljavajuće i za jedan i za drugi molekul, tako da se nastalo jedinjenje raspada sa eksplozivnom žestinom na najmanji sudar. Mogli bismo reći, onda, jezikom Teleme, da takav čin ljubavi nije "Ljubav pod voljom". To je, tako reći, jedna crnomagijska operacija.

Pogledajmo, slikovito, "osećanja" jednog molekula Vodonika u prisustvu molekula Kiseonika ili Hlora. Kada počne razmišljati o nekom elementu koji je tako nadmoćno suprotan njegovoj vlastitoj prirodi u svakom pogledu on počinje silno patiti usled shvatanja o krajnjoj meri svoje devijacije od savršenog tipa monade. Sve dok je egoista, njegove reakcije moraju biti prezir i mržnja; međutim, pošto shvati, sa istinskim stidom, da je doveden do svoje odvojenosti usled prisustva njegove suprotnosti, ta osećanja se pretvaraju u bolnu žudnju. On počinje tražiti električnu iskru koja će mu omogućiti da umiri

svoje boli putem poništavanja svih onih svojstava koja sačinjavaju njegovo odvojeno postojanje, u zanosu sjedinjenja, i istovremeno da ispuni svoju strast za stvaranjem jedne savršene vrste Mira.

Svuda u fizičkom svetu možemo videti ovu istu psihologiju. Da svrha ovog eseja nije tako uopštena, iz strukture samih atoma, i njihovog napora da razreše agoniju svog nemira u blaženoj Nirvani "plemenitih" gasova, mogla bi se izvući jedna još jača i razrađenija ilustracija.

Proces Ljubavi pod Voljom je očigledno progresivan. Otac, koji je pogubio samog sebe u utrobi Majke nalazi sebe opet, zajedno sa njom, preobraženog u Sinu. Taj Sin deluje kao novi Otac; i dešava se da se to Sopstvo stalno uvećava, i sposobno je da pravi ravnotežu onom sve većem Ne-Sopstvu, do onog završnog čina Ljubavi pod Voljom koji obuhvata Svemir u Samasamadiju.

Strast Mržnje je tako stvarno usmerena protiv sebe same; ona je izraz bola i srama zbog odvojenosti; i samo izgleda da je usmerena protiv suprotnosti usled psihološke projekcije. Ovu tezu je Frojordova Škola dovoljno dobro razjasnila.

Onda, zaista, malo ima zajedničkog između Ljubavi i takvih mlakih strasti kao što su uvažavanje, naklonost ili oduševljenje; samo neinicijati mogu da ih pobrka, te biva proklet na pakao kupus-čorbe i saponice. Ljubav se najbolje može definisati kao strast Mržnje raspaljene do tačke ludila, kada počinje tražiti utočište u Samorazaranju.

Ljubav je jasnovida u strasti smrtne požude, sekcirajući Njenu žrtvu ostrim energijom, tražeći

najbolje mesto da zada smrtni udarac u srce; ona postaje slepa jedino onda kada je njen bes potpuno savlada, i gurne u crveno ždrelo peći samo-žrtvovanja.

Moramo dalje napraviti razliku, u ovom magijskom smislu, od seksualne formule, simbola i vrste, mada su i oni od nje. Jer čista suština Magike je funkcija najviše atomske svesti, i njene operacije moraju biti profinjene od svake zbrke i zagađenja. Prave magijske operacije Ljubavi su stoga Transevi, naročito Transevi Razumevanja; što će lako biti shvatljivo onima koji su sproveli marljivo kabalističko proučavanje prirode Binaha. Jer ona je sveoblična kao Ljubav i kao Smrt, Veliko More iz kojeg sav Život izranja, i čija tamna utroba ponovo upija sve. Ona tako sažima u samoj sebi onaj dvofazni proces Formule Ljubavi pod Voljom; jer, nije li Pan Sve-Roditelj u srcu Gajeva u podne, i nije li Njena "kosa drveće Večnosti" vlakna Sve-Proždirućeg Božanstva "pod Noći Pana"?

Pa ipak, neka se ne zaboravi da, iako je Ona ljubav, njena funkcija je samo pasivna; ona je vozilo Reči, Hokmaha, Mudrosti, Sve-Oca, koji je Volja Sve-Jednog. I otuda greše grdnom i kobnom greškom oni koji brbljaju o Ljubavi kao o Formuli Magike; Ljubav je neuravnotežena, isprazna, neodređena, neumerena, jalova, ne, još gore, ona je sama Ljuštura, plen ogavnih ogrizaka demonskih; Ljubav mora biti "pod voljom".

ISTINA

Šta je Istina? Absurdno je pokušavati da se definiše, jer kada kažemo da S je P, radije nego da S je Q ili S je R, mi pretpostavljamo da već znamo značenje Istine. To je pravi razlog zašto nikakve diskusije o tome da li Istina zavisi od spoljašnje korespondencije, unutrašnje koherencije, ili čega sve ne, ne dovode do uverenja, niti podnose analizu. Ukratko, Istina je jedna ideja nad-racionalnog reda - koja pripada Nešamahu, a ne Ruahu. To što sve racionalne koncepcije podrazumevaju da mi znamo Istinu, i da je Istina u njihovim stavovima, pokazuje samo to da te takozvane racionalne ideje zaista nisu racionalne uopšte. Istina nije, ni u kom slučaju, jedina ideja koja se opire racionalnoj analizi. Postoji veoma mnogo ideja koje ostaju nedefinisane: sve proste ideje su takve. U pozadini svih naših napora je goli zid da mi moramo već znati ono što težimo da saznamo. Pogledajte izjavu Andela u 5-om Etiru u knjizi "Vizija i Glas":

"...svi ti simboli su međusobno izmenljivi, jer svaki sadrži u sebi njegovu sopstvenu suprotnost. I to je ona velika Misterija Najviših Sefirota koji su iznad Ponora. Jer, ispod Ponora, protivrečnost je podela; ali, iznad Ponora protivrečnost je Jedinstvo. I tu ne bi moglo biti ništa istinito sem pomoću te protivrečnosti koja je sadržana u samoj sebi."

Kada je to preneto Majstoru Terionu, kako mu se teškom i nejasnom činila ta izreka! Pa ipak, u svetlu gornjih pasusa, kako je postala očigledna ta izjava, i koliko lišena - Istine!

Šta se onda može shvatiti pod naslovom ove kompilacije: "Mali Eseji ka Istini"? Zar mi svi ne pretpostavljamo jednu potpuno nelogičnu ideju Istine kao neki entitet "nad-zemaljskog reda, odakle kovitlajući plamen i Svetlost doleću? Zar mi ne usvajamo instinktivno te ideje Istine i Svetlosti, mada nema nikakve racionalne veze? Zar onda nije jasno da mi razumemo jedan drugog savršeno, sve dok se možemo razumeti uopšte, u sferi koju Zoroaster zove "Razumljivom", koja "boravi iza Uma" ali koju bismo trebali "težiti da dosegnemo Cvetom Uma"? Zar ne moramo onda pristati na ono drugo Proročište, u kojem taj Magus najuzvišenije tvrdi:

"Jer Kralj (od) svih prethodno postavljenih pred taj mnogooblični Svet Model, intelektualan, neiskvarljiv, čijeg oblika je otisak poslat kroz Svet, kojim je Svemir sijao opremljen Idejama svake vrste, čiji je temelj Jedan, Jedan i sam. Iz ovoga su druge pohrlile, razdeljene i odvojene kroz razna tela Svemira, i nošene u rojevima preko njegovih najvećih ponora, večno se kovitlale u beskrajnom zračenju.

'To su intelektualne ideje iz Očinskog Izvora koje izobilno poprimaju od sjaja Vatre na vrhuncu nezaustavljivog Vremena.

'A taj prvobitni samo-usavršeni Očev Izvor izlivaio je te Praroditeljske Ideje."

(Trebalo podsetiti da Proročanstva Zoroastra stalno objavljuju rečima bezgraničnog sjaja doktrinu ovde izloženu: ovi Eseji su zaista jedna vrsta Komentara na njih, i smem da kažem da sam ja došao do njihovog razumevanja, potpunog poput ovog sada tek u toku ovog pisanja.)

A ta ista Istina, koja je Svetlost, koja je implicitna u svakoj iskri Razumljivog, šta je ona drugo do Sopstvo Svakog Čoveka? Ona je ta koja nadahnjuje svaki njegov pokret, ona koja leži najbliže njegovom srcu i duši, budući zaista njihova spiralna opruga i njihov brojčanik, princip podeoka i princip mere.

A Inicijacija je, po etimologiji, putovanje unutra; to je Plovidba Otkrića (oh, Čudo-Svet!) čovekove sopstvene Duše. I to je Istina koja stoji na pramcu, uvek na oprezu; to je Istina koja bdi snažnom rukom držeći čvrsto krmu!

Istina je naš Put, Istina je naš Cilj; da! svima će bljesnuti trenutak veličanstvene Svetlosti kada se Put pokaže kao sami Cij; i u tom trenu svako će od nas uskliknuti:

"Ja sam Put, Istina, i Život!"

Da, i Život, Život večan u Vremenu i bezgraničan u Prostoru; jer šta je drugo Život do stalno razrešavanje suprotnosti različitosti putem grča Ljubavi pod Voljom, odnosno, putem stalnog eksplozivnog, orgijastičnog, opažanja Istine, stapanja podeljenosti u jednu blistavu Zvezdu Istine koja se večno okreće, i kreće, i ispunjava Nebesa Svetlošću?

Preklinjem vas iskreno, draga Braćo, da se kao snažni rvači muški uhvatite u koštac sa idejama u ovim Malim Esejima; da ih razumete -

"...siktavim plamenom dalekosežnog Uma procenjujući svaku stvar izuzev one Razumljive. A nužno je da razumete ovo; jer ako usmerite vaš Um razumećete to, ne pre; jer, to počinje da rađa u vama čist i ispitivački smisao, da širi taj prazni um vaše

duše ka onom Razumljivom, pošto ono boravi iza Uma."

Jer tako ne samo da ćete razviti duhovnu intuiciju, sami Nešamah vašeg božanskog Bića, već i da (u stepenu Koncentracije vaše moći da usporite i konačno zaustavite kretanje misaonog mehanizma) preobrazite ove Eseje - "ovu Prima Materia(u)" vašeg Velikog Dela; prolazeći kroz fazu Crnog Zmaja, u kojoj vaše racionalne ideje bivaju potpuno uništene i trule, uspećete da ih raspalite u žestokoj Peći vaših Stvaralačkih Volja, sve dok sve ne buknu zajedno u jednu masu žive, nemilosrdne Svetlosti.

I tako dođete do Samasamadija - tako budete zauvek oslobođeni od svih okova koji sputavaju vaše Božanstvo!

"Jedna slična Vatra blješteći se širi u naletima Vazduha, neka Vatra bez oblika iz koje dopire Lik Glasa, ili čak blještava Svetlost preplavljujuća, kružeća, kovitlajuća, vrišteća. Takođe, tu je i Vizija vatreno-blještavog Goniča Svetlosti, ili nekog Deteta, nošenog u visinama na plećima Nebeskog Pastuva, vatrenog, ili odevnog u zlato, ili golog, ili kako ispaljuje strele Svetlosti, i stoji na plećima konja; tada, ako vaša meditacija ustraje, sjedinićete sve te Simbole u Oblik Lava."

Tada ćete razumeti šta je Istina, jer razumećete vaše Sopstvo, a VI STE ISTINA!